

autor in

magazín OSA nejen pro autory

04/2015

KAM PUTUJÍ PENÍZE ČLENŮ AHR?
ZAČÍNÁME S NOTAČNÍM PROGRAMEM | KDYŽ SE ŘEKNE CIMBÁL
ŽOFIE DARBUJÁNOVÁ | JELEN | TOP DREAM COMPANY
DRAMATURGIE ČESKÝCH RÁDÍÍ | DUŠE FILMU JE V HUDBĚ

Úvodní slovo

Vážené kolegyně,
vážení kolegové,
stále mám plnou
hlavu variací na
téma připravované
novely autorského
zákona
a v současnosti je
to i hlavní motiv
práce dozorčí rady.

Měli jsme již čas na její prostudování a máme také první nástřel změn našich stanov. Samotná směrnice Evropského parlamentu zlepšuje spíše postavení uživatelů uměleckých děl, rozšiřuje práva smluvně zastupovaných nositelů práv vůči kolektivním správcům a zavádí až filigránskou transparentnost. Jsou to tedy jakési nové mantinely pro organizace kolektivní správy. Státy EU dostaly 2 roky na tzv. transpozici, tj. přenesení směrnice do svých právních řádů. Tato lhůta vyprší 11. 4. 2016. Neumíme předvídat, zda náš zákonodárce tento závazek splní – spíše ne, ale co kdyby? Proto vše připravujeme s předpokladem, že transpoziční lhůta dodržena bude.

Novelu předkládá ministerstvo kultury. Požadavky směrnice musely být v podstatě do našeho zákona opsány. Náš předkladatel ale šel ještě dál, nad rámec směrnice, a do návrhu vtělil další změny. Dlužno podotknout, že k našim připomínkám ani k připomínkám ostatních kolektivních správců zatím přihlédnuto nebylo. Zdá se, že různé

lobbistické skupiny byly v tomto ohledu úspěšnější. Zaslali jsme proto naše připomínky znovu, tentokrát na Legislativní radu vlády. V současné chvíli se novela vrací na MK k zapracování dalších připomínek od různých komisí a několika pozměňovacích návrhů Legislativní rady vlády. Dále pak můžeme očekávat ještě proslulou poslaneckou iniciativu.

Dovolte, abych se s vámi na tomto místě podělil o jedinečný zážitek při podobném legislativním procesu, před schválením tzv. velké novely autorského zákona v roce 2000. Požádali jsme ministerstvo o pracovní schůzku a tehdejší ministr Pavel Dostál, takzvaný umělec mezi ministry, nás skutečně přijal. Byl to jistě pravý muž na pravém místě. Psalo se o něm jako o člověku, který má mimořádný vztah ke kultuře a k umělcům, což je zřejmě v naší kotlině u ministra kultury vlastnost zcela nečekaná. Dorazili jsme tam ve složení dva skladatelé, jeden textař a ředitel. Pan ministr nás přijal vlídně a hovořil otevřeně. Nesouhlasili jsme tehdy, aby

obsah

hotelové pokoje byly osvobozeny od autorských poplatků. Pan ministr nám vysvětlil, že vláda takové ustanovení nedoporučila a že se tam dostalo poslaneckou iniciativou. Chtěl nás alespoň podpořit dobrou radou, a řekl: „Měli byste zalobbovat... měli byste do toho vrazit asi tak 20 milionů.“ Po chvíli ticha jsem odpověděl: „Promiňte, pane ministře, ale my žádné fondy na podobné věci nemáme, my jsme neziskovka. Musíme každou korunu vyúčtovat a na konci účetního auditu musí být nula.“ Na to pan ministr jen povzdychl: „Tak to je špatný, to prohrajete.“ A měl pravdu. Toto ustanovení v našem zákoně zrušil až Vrchní soud v Praze, a hotely nám musely finanční ztrátu kompenzovat. Ovšem později si prosadily zastropování autorských odměn do výše koncesionářských poplatků pro všechny oprávněné kolektivní správce dohromady.

Rád bych úvodník uzavřel nějak optimisticky. Snad by to mohla být zpráva, že na lobbying bohudík stále nemáme, a že tedy všechny peníze byly řádně rozúčtovány.

Příjemné vánoční svátky
a šťastný nový rok 2016
vám přeje váš

Luboš Andršt

Luboš Andršt

3	úvodník	
	úvodní slovo	3
5	obsah	5

10

články a rozhovory

Dramaturgie českých rádií	10
OSA podpořil nové album skupiny Hromosvod, které pokřtil v Malostranské besedě Michal Prokop	13
Jelen: Z ulice až na vrchol české pop music	14
Když se řekne cimbál	18
Žofie Dařbujánová	20
Legendární písně Jiřího Voskovce + Jana Wericha + Jaroslava Ježka vyšlo v písničkářské podobě v podání Miroslava Palečka s názvem JEŽKÁRNY!	24
Jaký máte vztah k OSA?	25
Duše filmu je v hudbě	26
Petr Harmáček o TOP Dream Company	28
Uskupení The DOCUMENTS vzniklo v roce 2014 v Praze a vychází především z R'n'B, fusion, gospelu a neosoulu	31

7	zprávy z osa	
	Kam putují peníze členů AHR? Autoři hudby, režiséři a scénáristi v roce 2015 neobdrželi ani korunu!	7
	Začínáme s notačním programem	8

32	nástěnka	32
34	šuplíky textařů	34
36	kulturní přehled	
	Nově vydaná CD	36
	Filmové premiéry	38

40	vzpomínáme	40
41	závěrník	
	Kolik si kdo ukousne z koláče	41

Magazín OSA
číslo 04/2015
obálka: Žofie Dařbujánová
fotografie: Roman Černý
Vydává OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o. s., Čs. armády 20, 160 56 Praha 6,
oddělení PR a komunikace, telefon: 220 315 243, 220 315 304, e-mail: komunikace@osa.cz, www.osa.cz
Povolení MK ČR E 19237, Vychází 4x ročně, náklad 8 250 výtisků, místo vydání Praha.
Redakce si vyhrazuje právo upravovat a krátiť příspěvky. Děkujeme za pochopení. Toto číslo vyšlo dne 15. prosince 2015
Redakce: Petr Soukup, Šárka Chomoutová / Redakční rada: Lukáš Hurník, Zdeněk Nedvěd, Jan Fischer /
Koncept, design a sazba: Jiří Troskov / Korektury: Petra Helikarová

Dny soudobé hudby

V listopadu proběhl 26. ročník festivalu Dny soudobé hudby, který pořádá Společnost českých skladatelů AHUV (Asociace hudebních umělců a vědců). Festival se konal v pražském Kostele sv. Klimenta a prostorách HAMU. Na dnech soudobé hudby zazněly premiéry skladeb Lukáše Hurníka, Olgy Ježkové, Elišky Cílkové, Pavla Hrabánka, Milana Křížka, Josefa Vejvody, Zdeňka Zahradníka, Ivana Zelenky, Markéty Mazourové a mnoha dalších významných hudebních umělců.

A sociace
Hudebních
Umělců a
Vědců

2015 DNY
SOUDOBÉ
HUDBY

3. II. Kostel sv. Klimenta

(Klimentská ulice, Praha 1)

Ve spolupráci se Společností pro duchovní hudbu a s Českým rozhlasem Vltava

Ve skladbách J. Dadáka, J. Kabáta, L. Sluky, P. Jurkoviče, O. Kvěcha a O. Ježkové

účinkují: Pražský katedrální sbor / J. Kšica, Vlachovo kvarteto Praha, J. Hrubý, J. Thuri, MIB Quartet, I. Chřibková

4. II. Kostel sv. Klimenta –

ve spolupráci s Českým rozhlasem Vltava

Ve skladbách L. Hurníka, J. Vičara, M. Klusáka, I. Zelenky, P. Kopeckého, P. Trojana a M. Müllera

účinkují: E. Myslivcová, I. Michalovičová, L. Mořka, O. Hás, J. Kubátová, V. Kunt, M. Zelenka, D. Fleischmannová, L. Horák, P. Fiedler, J. Hosprová, H. Mousa Bacha

9. II. Sál Martinů HAMU

(Malostranské náměstí 13, Praha 1) – ve spolupráci s Českým rozhlasem Vltava

Ve skladbách P. Hrabánka, K. Janovického, O. Kukala, Z. Zahradníka, J. Nečasové Nardelli, I. Polácha a O. Semeráka

účinkují: Pražské dechové kvinteto, J. Vonášková-Nováková, V. Vonášek, R. Janál, M. Pavlíček, M. Dobošová, P. Hůla, L. Sedláková Hůlová, P. Hořejší, P. Nejtek, M. Sedlák, A. Hustoles, T. Dabrowski, M. Vasilová, M. Homolka, D. Wiesner, M. Wiesnerová, žesťový soubor studentů HAMU

12. II. Galerie HAMU

(Malostranské náměstí 13, Praha 1)

Ve skladbách Jos. Vejvody, J. Fily, E. Schiffauera, J. Matyse, M. Křížka, E. Cílkové a E. Douši

účinkují: M. Marinová, V. Strnad, Z. Bandúrová, E. Helikarová, E. Kukulová, V. Mašek, Jan Kukal, Rich. Kružík, Rob. Kružík, V. Petr, Duo Eco, J. Černoouzová, K. Hábllová, E. Doušová

18. II. Galerie HAMU –

ve spolupráci se Sdružením pro soudobou hudbu Přítomnost

Ve skladbách M. Mazourové, M. Kučery, M. Bächorka, J. Málka, V. Čermákové a J. Laburdy

účinkují: M. Mazourová, D. Skála, M. Halmová, E. Rattay, L. Čermáková, Ch. Segmehl, P. Fiedler, P. Škrna, P. Kudelásek, D. Wiesner

19. II. Galerie HAMU

Ve skladbách J. Marka, L. Davida, V. Mojžíše, J. Koželuhové, V. Micky, J. Kasala a T. Svobody

účinkují: V. Veverka, K. Englichová, M. Pavlíček, M. Sekera, H. Mousa Bacha, M. Pashayev, Kvarteto Martinů, J. Czirkajová, M. Kolář, M. Bartošová

25. II. Galerie HAMU

Ve skladbách J. Bezděka, R. Schuldové, J. Rösnera, V. Pešky, P. Blatného, M. Bártka a Jar. Krčka

účinkují: A. Tichá, P. Brabcová, R. Schuldová, F. Zaykov, A. Masojídková, M. Kačírek, D. Hájková, J. Pospíchal, I. Krulová, O. Olos, Brněnští hornisté, K. Jakubů, J. Škampa

26. II. Galerie HAMU

Ve skladbách V. Zelenky, M. Červenkové, K. Husy, M. Jíry, E. Kordasové Kiral a I. Bláhy

účinkují: Janáčkovo trio, Gideon string trio, Apollon Quartett, I. Milek Brodská, E. Kordasová Kiral

30. II. Galerie HAMU –

ve spolupráci se Západočeským hudebním centrem Plzeň

Ve skladbách P. Samiece, M. Augustinové, J. Temla, T. Karpíška, K. Pexidra a J. Grossmanna

účinkují: J. Vlachová ml., M. Augustinová, M. Vilímeček, P. Hu-

Kam putují peníze členů AHR? Autoři hudby, režiséři a scenáristé v roce 2015 neobdrželi ani korunu!

Ochranný svaz autorský (OSA) se ohrazuje proti výrokům zástupců Asociace hotelů a restaurací (AHR), že by porušoval zákon. Lze se oprávněně domnívat, že je to právě AHR, která se dopouští zdržovací taktikou porušování zákona. AHR se celý rok vymlouvá na to, že chce jednat o podmínkách na rok 2015 s jedním kolektivním správcem. Absurdní je, že již dávno před rokem 2015 AHR uzavřela zcela dobrovolně několikaletou smlouvu s kolektivním správcem Intergram až do konce roku 2015. Oprávněně se lze tedy ptát: Kde končí peníze, které zřejmě členové AHR platí této asociaci?

Byl to vždy OSA, který inicioval jednání s AHR. Na poslední výzvu OSA k jednání ze dne 25. srpna 2015 do dnešního dne AHR nereagovala. AHR opakovaně argumentovala tím, že požádala kolektivního správce Intergram, aby vybíral autorské odměny i za autory zastupované OSA a Dilií. Intergram již v únoru tohoto roku jasně písemně deklaroval, že vzhledem k tomu, že má až do konce roku 2015 s AHR uzavřenou smlouvu, nemůže požadavku AHR vyhovět. Lze se oprávněně domnívat, že šlo pouze o zdržovací taktiku, kterou by bylo možné kvalifikovat jako porušování zákona ze strany AHR a poškozování práv autorů hudby, režisérů a scenáristů.

AHR dále ve své tiskové zprávě zcela lživě tvrdí, že OSA neprojednal s uživateli sazebník na rok 2016. OSA dne 20. února 2015 poslal AHR sazebník OSA na rok 2016. AHR se však k navrhovaným sazbám nevyjádřila, což v souladu s občanským zákoníkem lze považovat za souhlas.

AHR ve své zprávě zmiňuje, že není jasné, kolik z vybraných peněz jde na náklady externích firem pracujících pro některé kolektivní správce. OSA v žádném případě pro terénní činnost spojenou s vyhledáváním uživatelů, uzavírání licenčních smluv a fakturaci nepoužívá soukromé externí firmy, neboť jsme přesvědčeni, že by takové chování bylo v rozporu se zákonem. Názor OSA v tomto ohledu sdílí i ministerstvo kultury.

K výši sazeb autorských odměn Roman Strejček, předseda představenstva OSA, říká: „Lze připustit pravdivost tvrzení AHR, pokud jde o samotnou výši autorských odměn v úhrnu za všechny kolektivní správce. Nicméně problémem nejsou sazby OSA. Dle našich zjištění ze zahraničí patří sazby OSA, pokud jde o autory hudby k jedněm z nejnižších v Evropě. Zde i OSA apeluje na Ministerstvo kultury jako dozorový orgán, aby se touto věcí zabývalo.“ Současně dodává: „Více než 15 a půl tisíce

restauratérů a více než 3 tisíce hoteliérů má s OSA řádně uzavřenou smlouvu i na rok 2015 a hradí autorské odměny podle platného sazebníku OSA. Oproti tomu skupina necelých 600 hoteliérů a restauratérů, reprezentovaná AHR, vytváří obstrukce a odmítá nátlakovým způsobem smlouvu uzavřít.“

OSA je připraven hájit oprávněné zájmy společenství více než jednoho milionu autorů z celého světa vůči takovému nátlakovým praktikám ze strany uživatelů hudebních děl. Chceme, aby se i Česká republika zařadila k vyspělé části Evropy, kde primárním zájmem společnosti je podpora kultury. Vždyť již v roce 1948 Valné shromáždění Spojených národů přijalo Všeobecnou deklaraci lidských práv, kde se v článku 27 odst. 2 říká: „Každý má právo na ochranu morálních a materiálních zájmů, které vyplývají z jeho vědecké, literární nebo umělecké tvorby.“ ☒

Začínáme s notačním programem

Milí autoři, padl na mě dotaz, jestli bych napsal článek o notačních programech, konkrétně o všeobecně oblíbeném a užívaném Sibeliovi.

A proto vám dnes ukážu, jak se dělá v Guitar Pro 6. Je sice pravda, že co do oblíbenosti Sibelius a Finale drtivě vedou, jenže jakožto kytarista, který si do noty píše hlavně sóla, která nechce zapomenout, a notační software využívá na studium sóla jiných hráčů, jsem na začátku své notační „kariéry“ hledal hlavně něco, co chápe tahání strun, píše dobře tablatury a ukazuje prstoklady v reálném čase.

Volba tedy padla na Guitar Pro, i z toho důvodu, že v něm jsou dostupné kilotuny materiálu psaného pro kytaristy a také stojí zlomek (60 vs. cca 600 EUR) předchozích dvou rivalů při velice podobných schopnostech. Takže pokud chcete psát pro rock/pop/country/cokoli kapelu, a ne pro symfonický orchestr (i ten v něm lze napsat, vyexportovat nebo poslat na korekturu v XML), doporučuji velice.

Princip práce je v zásadě podobný a pro ty z vás, kteří potřebují rychlý start ve Finale nebo Sibeliovi, přikládám tyto linky:

Sibelius:
http://www.sibelius.com/helpcenter/hintsandtips/Sibelius_Quick_Startv5.pdf

Finale:
<http://www.finalemusic.com/support/learning-center/video-library/quick-start-videos/>

Pokud nevládnete angličtinou, Sibelius a Guitar Pro v češtině jsou, u Finale jsem nedohledal a nejsem si jistý.

Práce v notačním softwaru je o zkratkách a je potřeba se je naučit do bezvědomí, aby nám práce šla rychle od ruky. Samozřejmě je nemusíme umět všechny nazpaměť, jenom základní věci jako vkládání not, změny délek, křížky, béčka, pro kytaristy úder nahoru a dolů, změny strun v tablatuře atd.

Je toho dlouhý seznam. Tento seznam je v každém manuálu a nejlepší je si ho vytisknout nebo v extrémním případě nalepit na klávesnici.

V každém případě je skvělé si nastavit software tak, aby nám poslouchal MIDI klávesnici, a potom jenom držet ruku na Num +/- a měnit délky not, které zrovna hrají. Tuto funkci podporují všechny softwary a obzvláště v kombinaci s tabletem nebo midi kytarou (konečně rozumné využití) můžeme být superrychlí. Na vkládání not myši zapomeňte, jinak si budete psát rekviem až do smrti.

Zde bych rád pro ty, kteří mají tablet, zmínil užitečnou aplikaci Touch Daw, která za stovku umožní po wi-fi posílat MIDI data a slouží jako příruční ovládání nejen pro notační software, ale i pro váš DAW.

Funguje jak v iOS, tak v Androidu, její nastavení sice není úplně pro lamy, ale zase je velice příruční.

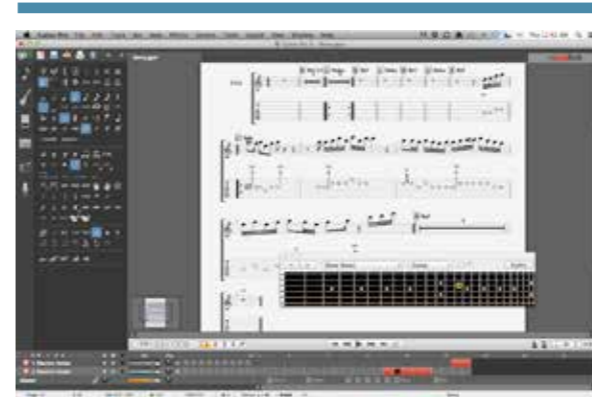
Na začátku je potřeba se důkladně seznámit s interface.

Až poté, co zvládnete cvičně napsat „Kočka leze dírou“ pod 30 vteřin, můžete začít vážně uvažovat o nějaké serióznější práci.

Zmíním ještě software Notate Me pro tablety z minulého dílu, který může pomoci v počátečním stadiu vkládání not. (Ale není úplně pro každého, jde o ruční psaní not a následný Export/Import dat přes formát XML, který podporují všechny hlavní notační softwary.)

U Guitar Pro vypadá hlavní screen takto:

Po levé straně vidíme paletu znaků, dole jednotlivé stopy – podobně jako v DAW, po kliknutí na jednu z nich se nám objeví její zápis. V plovoucím okně vidíme krk kytary. Šipkami nahoru, dolů a do stran se pohybujeme v notové

osnově, vlevo označíme délku, kterou chceme psát, a notu vložíme klepnutím na příslušný prázec, čímž máme vyřešenou současně i tablaturu, případně bouchneme Enter, a nota (nebo pomlka) se zapíše tam, kde je kurzor. U nekytarových nástrojů přepneme na piano.

Jak jsem již zmínil, toto vkládání je ovladatelné po MIDI, jak to komu vyhovuje.

Software nám samozřejmě hraje vše, co napíšeme, k máni je hromada sample bank pro Finale, Sibelius i Guitar Pro za spousty peněz, ale osobně si myslím, že pokud chceme výjezd z notačního softwaru použít na cokoli jiného než na ukázkou, měli bychom vyexportovat MIDI a dále tvořit v běžných DAW softwarech.

Přece jen doménou notačního softwaru je hlavně tisk. Tedy k tisku:

Layout stránky můžeme udělat na začátku i v průběhu práce. Chcete-li psát partitury, budete zcela jistě potřebovat větší formát než standardní A4.

Rozměry, velikosti a rozvržení stránky můžeme vzít buď tak, jak jsou předdefinovány od výrobce, nebo je editovat dle našich dioptrií či velikosti dostupné tiskárny. Dobré nastavení si schováme jako styly pro pozdější opětovné užití.

Měnit se dá naprosto cokoli, takže můžete zapojit i svůj výtvarný talent, máte-li.

Zcela jistě se dostanete do situace, že budete potřebovat určité takty na začátku řádků, zejména začátky opakujících se slok, refrénu apod.

V design módu můžeme již napsané takty zeštíhlovat nebo nafukovat dle potřeby.

Tisknout výsledek můžeme přímo z aplikace nebo exportovat jako pdf a tisknout jindy a jinde.

Toto jsou samozřejmě funkce, které najdete ve File menu, stejně jako v jiných programech typu textový editor.

U notačních softwarů vlastně nestojí otázka, jestli ano, či ne, ale spíš kdo bude psát a na čem.

Tužka a guma jsou jistě skvělá klasika a taky je mám nejráději, ale jednou se ty noty prostě musí zvěčnit a po sobě mám problém číst sám, natož někdo jiný a pod světly na pódiu.

Takže pokud se vám v šuplíku hromadí papíry a občas si na hraní nějaký ten flák nevezmete, je čas se jakýkoliv notační software naučit a začít tvořit. Odměnou za leckdy otravné začátky bude pořádek v notách – nezapomeňte všechny výsledky okamžitě uploadovat na Dropbox, v případě nouze se dá na pult postavit i tablet!

Závěrem musím varovat, že manuály k těmto programům nejsou zrovna krátké a ovládání nebývá úplně prvoplánově intuitivní. Manuál si přečtěte celý! Dejte tomu týden, než se pokusíte o první seriózní práci, a ušetříte si frustraci. Nepište sračky a mějte se hezky ☺

Dramaturgie českých rádií 1. díl

V prvním díle série rozhovorů s hudebními dramaturgy veřejnoprávního a soukromého rozhlasového vysílání odpovídá hudební dramaturg Radiožurnálu Petr Král a hudební ředitel Rádia Impuls Jan Hanousek. Jak je to s hudbou domácích autorů v českém éteru?

PŘIPRAVILI: ZDENĚK NEDVĚD, ŠÁRKA CHOMOUTOVÁ

Petr Král

Kolik hudby českých autorů v % vyjádření vysíláte? (Slovensko = zahraničí)

Je nutné předeslat, že v portfoliu Českého rozhlasu jsou tři terestricky šířené celoplošné okruhy a ještě síť regionálních stanic. ČRo Dvojka hraje zhruba 70 % a regionální okruhy ČRo Region až 80 % domácí tvorby. U Radiožurnálu je podíl české i slovenské hudby souhrnně zhruba 20 %. Vyplývá to jednak z rozvrstvení programů jednotlivých okruhů ČRo tak, aby se navzájem nekanibalizovaly, nýbrž na sebe navazovaly a doplňovaly se, ale také z podstaty stanice, a tedy z preferencí cílové skupiny. Radiožurnál cílí primárně na muže ve věku 30 až 50 let. Motivátorem poslechu je primárně příjem informací.

Jaké je žánrové složení portfolia, rozlišujete obsahově denní a noční vysílání?

Převažujícím žánrem ve vysílání Radiožurnálu je poprock, hrajeme i písně popové a rockové, samozřejmě s určitým přesahem do žánrů jiných. U rádií je nutné vyprofilovat určitou zvukovost a na základě zpětné vazby s posluchači svázat ve formátu styly, které jsou pro ně dohromady akceptovatelné. Dělat hudbu po vzoru dortu pejska a kočičky, tedy vše, co je dobré, dáme do jednoho kastrolu, a budeme mít stokrát dobrý dort, to opravdu dopadá jako v té pohádce. Vše zvláště je skvělé, dohromady nepoživatelné.

Denní vysílání je velmi podobné tomu večernímu s tím rozdílem, že mimo hlavní časy zařazujeme i méně známé či v testech hůře skórující skladby, které však zvukovostí do vysílání patří.

Jaký je váš názor na povinné kvóty (Slovensko, Francie...)?

Nemyslím si, že systém kvót je řešením. Rádiím to v konečném důsledku nepomůže a ani autorům či interpretům. V dnešní době možnosti ladění stanic přes internet se může velmi snadno stát, že si posluchači zase budou ladit jako v minulých dobách to, co se vysílá u sousedů, kde je svoboda bez povinných kvót.

Je rozdíl v obsahu portfolia u soukromých rozhlasových stanic a veřejnoprávního rozhlasu a jaký?

Rozhlasový trh je jen jeden, jedna je skupina lidí, o jejichž přízeň se rozhlasové stanice perou. Soukromé i veřejnoprávní. Bylo by arogantní a nefunkční mít ambici dělat stanici s masovým zásahem a ignorovat potřeby většiny posluchačů. Vše je o prioritách i kompromisech. V případě Radiožurnálu chceme primárně doručovat lidem informace o všem důležitém a víme, že je musíme prokládat hudbou, abychom posluchače nepřehltili. Ale pokud vás lidé ladí kvůli získání informací, a nikoliv kvůli poslechu oblíbených

hudebních stylů, tak je zřejmé, že Radiožurnál poslouchají vyznavači všech možných hudebních stylů, protože si jdou pro informace. Ty jsou jednotícím prvkem naší cílové skupiny. Pak je nutné v takovém publiku hledat nějakou hudební shodu. O hudbě s posluchači komunikujeme velmi intenzivně, abychom uspokojili většinu z nich, nebo je alespoň neodradili. Nutně se tedy musíte i v případě většinového veřejnoprávního formátu setkávat se skladbami ze sektoru soukromého. Český rozhlas má samozřejmě i další stanice pro náročnější posluchače, které sice nejsou šířeny terestricky, ale při dnešních možnostech jsou dosažitelné většině lidí. Pokud bych to shrnul, tak chcete-li dělat masově poslouchanou stanici, nesmíte ignorovat to, co lidé chtějí či snesou, co od vás čekají a co už ne.

Jaké jsou požadavky na zařazení sklady do vysílání? A jaké do prvoplánové rotace? Jaký je oficiální postup – komu má autor nebo producent adresovat nabídku?

Aby byla skladba do vysílání zařazena, nesmí popírat zvukovost stanice a preference cílové skupiny, a musí mít tedy nějaký potenciál, že ji naše velmi široce rozkročená cílová skupina přijme.

Je tvorba českých autorů konkurenceschopná?

Tvorba domácích autorů je v našem prostředí určitě konkurenceschopná. Jsou kapely, které i v zahraniční konkurenci v našich podmínkách vyprodávají velké koncertní haly, umí udělat nejen dobrá a prodávaná alba, ale i písně pro tuzemská rádia. Autoři a interpreti by neměli jen mávat rukou a říkat, že rádia hrají tytéž interprety z nějakého důvodu podjatosti. Ono je to prostě jen proto, že jsou autoři a interpreti, kteří pochopili, že udělat rádiový hit není úplně snadné. Udělat album, které se líbí autorům, interpretům a jejich fanouškům, ještě neznamená, že tato tvorba bude úspěšná i mimo jejich okruh. Argument, že na koncertě se to líbilo, a že by to tedy rádia měla hrát, je opravdu lichý. Vždy je potřeba hledět i na lidi, kteří na koncert nepřišli, ba ani nejsou ortodoxními fanoušky tohoto interpreta. Rovněž nefunguje globálně srovnání, že když se album prodává, musí se přece písně z něj objevit i v rádiích. Nikde na světě

neexistuje absolutní rovnítko mezi prodejním a airplayovým žebříčkem. Nedávno jsem byl na křtu nového alba jednoho tuzemského interpreta, který je úspěšný jak v prodejkách, tak i v rádiích. Jeho nové album má opět velký potenciál. A jelikož je to člověk nejen úspěšný, ale i zvidavý, tak mi povídal, jak si v rámci spolupráce s britským týmem nechal udělat přednášku o tom, jak funguje rozhlasový trh ve Velké Británii. Dozvěděl se vlastně totéž, co funguje i u nás. Jaké jsou formy hudebních testů a jak se dělají. A co posluchači asi tak od poslechu rádia očekávají. I přes svoje nepopíratelné hudební úspěchy pokorně naslouchal a mnohé si z toho vzal. Bylo mu vysvětleno, že album samozřejmě musí držet pohromadě, ale musí na něm být i takzvané radio friendly písně. Silný refrén, zapamatovatelný, melodický nápad a rozumná stopáž, žádné zbytečné komplikované plochy, které by při rádiovém poslechu mohly vadit.

Jak probíhá vzorkování (testy) a kdo je oslovován a v jakém množství, mění se složení respondentů?

Radiožurnál primárně neláká k poslechu kvůli hudbě, o to víc musí komunikovat formou testů s posluchači a hledat většinovou shodu napříč cílovou skupinou. Testujeme velmi intenzivně jak novinky, tak i písně starší. Jak formou hromadných testů, kdy se vyrekrutovaní lidé shromáždí na nějakém místě a tam poslouchají a hodnotí ukázky, tak i formou elektronickou, tedy zasíláním ukázek určitému vzorku posluchačů z cílové skupiny. Vždy je nutné posluchače rekrutovat zpětným dotazováním, protože jen tak se dostanete k takzvané pasivní mlčící většině, která tvoří nejpodstatnější část vašeho publika. Lidé, kteří sami od sebe píší, volají a vysvětlují svoje názory a dávají doporučení, jsou sice vaši skalní posluchači, ale tato aktivní menšina, která vás buď miluje, či nenávidí, nedává úplně relevantní zpětnou vazbu. Důležitá je ta výrazně početnější armáda, která nikam nevolá, nepíše, ale v okamžiku, kdy se jí něco nelíbí, prostě bez rozloučení přeladí jinam. A k jejímu názoru se dostanete jen tak, že ji přes renomovanou společnost zabývající se výzkumem veřejného mínění zpětně oslovíte, a ne že se ona ozve spontánně vám. Definitivní filtr vám pak dá výzkum pomocí audiometrů. To je něco jako peplemetry,

ovšem v případě rádií tento systém funguje poněkud složitěji.

U písní se hodnotí nejen líbivost a ohranost, ale také to, zda právě tu či onu píseň chtějí posluchači slyšet na Radiožurnálu. Mnohdy vám z testu vyjdou písně, které se líbí, ale v kontextu informační stanice je ani jejich příznivci slyšet nechtějí.

Radiožurnál
Český rozhlas

Nikde na světě neexistuje absolutní rovnítko mezi prodejním a airplayovým žebříčkem.

Jak byste vyvrátil mýtus „hrajeme jen známé skladby (hity)“, ale novinky nemohou být známé, hity z nich vytvoří právě jen zařazení do vysílání.

On ten mýtus je do značné míry u většinových formátů pravda. Pokud chcete oslovit většinu, musíte jí dát to, co od vás chce. Ale... Mezi obecně fungující písně můžete zařadit v rozumném objemu i něco, co podstatu vašeho formátu zvukově ani jinak nepopře, a snažit se tím o rozšíření obzorů posluchačů. Alespoň my se o to pokoušíme. Důležitá je pak samozřejmě zpětná vazba. Abych byl konkrétní – do rotací jsme před několika lety zařadili Lenku Novou s písní Plachetnice. Jen jsem po doručení nahrávky

sám požádal interpretku, zda by pro rozhlasovou podobu bylo možné vynechat mezihru z albové verze, která sice na albu jako celku fungovala, ale z kontextu alba vytržená a vřazená mezi jiné písně a mluvené slovo do rádia by fungovat nemohla. Povedlo se a tahle píseň je našimi posluchači stále velmi dobře přijímána. Další podobný počín byla píseň Adama Lančihy alias Cocomana s názvem Stoupám. Tady byl zásah do díla trochu větší, požádal jsem Adama, zda by píseň nenahrál akusticky a místo rapu ve slokách neudělal jiný text, nerapový, který by s ním mohl zpívat nevidomý zpěvák Kája Leskovec. On to udělal skvostně. Ta píseň

tak si k těm vzpomínkám uloží většinové hity, které jim v té době byly blízké. A to už jsme opět v kruhu těch, kteří pochopili, že je třeba rádiím vyjít vstříc. Ať už to bylo dílem interpretů samotných, nebo vnímavých producentů, kteří je dokázali usměrnit a uměli mít na jejich tvorbu i ten tolik důležitý pohled zvenku, kterého se interpretům, kteří logicky své tvorbě věří, jaksi nedostává. Protože muziku dělají srdcem a pocitem, ovšem nikoliv s ohledem, kterým se dokážou podívat za horizont svých fanoušků. Tedy pokud se za něj dívat chtějí.

Jan Hanousek

Rádio nemůže hrát slabé písničky jen proto, aby hrálo něco jiného.

vloni i letos zazněla nejen na koncertě Světlo pro Světlušku, ale hraje ji i Radiožurnál. Takových pokusů bylo víc, některé písně se uchytily, jiné ne.

Zařazujete do vysílání instrumentální skladby?

Instrumentální skladby do vysílání sice zařazujeme, ale tady jde spíš o obecně známé a úspěšné výjimky. Instrumentálky samozřejmě využíváme hojně z hudebních knihoven za účelem tvorby různých rozhlasových anoncí, reklam a jiných prvků zvukové grafiky stanice. V tom jsou hudební knihovny nezastupitelné.

Proč se již mnoho let objevují ve vysílání stejné skladby v hlavní rotaci?

Pokud jde základ písní třeba z osmdesátých i devadesátých let, tak je logické, že v té době už nic nového zpětně jaksi nevznikne. A hrát jakékoliv albové tracky u většinových rozhlasových formátů nelze, to masově nefunguje nikde na světě. A jelikož si lidé ukládají písně ke vzpomínkám na dobu dospívání a většina lidí je většinových,

Je rozdíl v obsahu portfolia u soukromých rozhlasových stanic a veřejnoprávního rozhlasu a jaký?

Pokud pomineme žánrové stanice, jako je např. ČRo Vltava, tak rozdíl tam příliš velký není.

Jaké jsou požadavky na zařazení skladby do vysílání? A jaké do prvoplánové rotace? Jaký je oficiální postup – komu má autor nebo producent adresovat nabídku?

Dodnes většina nových písniček přichází prostřednictvím hudebních vydavatelství, i když podíl samostatně produkováných a vydávaných nahrávek roste. O zařazení do rotace vždy rozhoduje dramaturg. Jednotlivé stanice se pak liší tím, zda hudbu skutečně testují, nebo se v případě nasazování novinek řídí vlastní strategií nebo intuicí dramaturga.

Je tvorba českých autorů konkurenceschopná?

Ano.

Jak probíhá vzorkování (testy) a kdo je oslovován a v jakém množství, mění se složení respondentů?

Metodika hudebních testů je velmi pečlivě střeženým materiálem každé rozhlasové stanice, proto vám na tuto otázku odpovědět nemohu.

Jak byste vyvrátil mýtus „hrajeme jen známé skladby (hity)“, ale novinky nemohou být známé, hity z nich vytvoří právě jen zařazení do vysílání.

Tento mýtus je sám o sobě nesmyslem, dobrá písnička se vždy prosadí a do vysílání se dostane.

Zařazujete do vysílání instrumentální skladby?

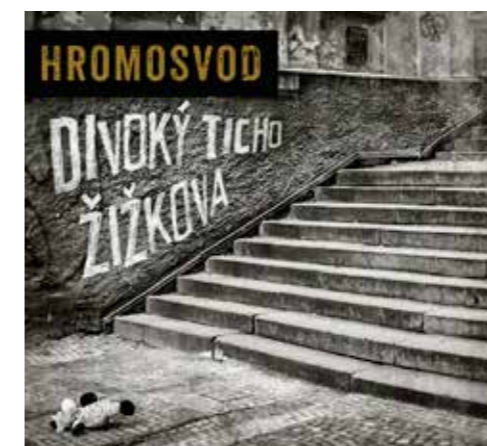
Občas ano.

Proč se již mnoho let objevují ve vysílání stejné skladby v hlavní rotaci?

Objevují se jen skutečné hity, to už je práce s hudebním formátem a s hudebními testy. Rádio nemůže hrát slabé písničky jen proto, aby hrálo něco jiného. V porovnání s rádií v jiných zemích Evropy jsou česká rádia obecně v této věci velmi otevřená, zahraniční stanice mívají obvykle playlisty mnohem užší. ☒

OSA podpořil nové album skupiny Hromosvod, které pokřtil v Malostranské besedě Michal Prokop

PŘIPRAVILI: TZ, ŠÁRKA CHOMOUTOVÁ

Pražský folkrockový Hromosvod se po roce vrátil na místo činu. Vloni v říjnu oslavil v Malostranské besedě dvacátiny, rok poté uvedl tamtéž své nové album s názvem Divoký ticho Žižkova. Novinku pokřtila Bára Vaculíková (Yellow Sisters, Mateřská.com) a Michal Prokop.

„Již tradičně jsme si jako kmotra vybrali člověka, na jehož muzice jsme vyrostli, po Pavlu Bobkovi a Vláďovi Mišíkovi tak naše další CD pokřtil Michal Prokop, o němž víme, že se mu nová deska líbí. Michal je fenomenální zpěvák, tak s Hromosvodem i zazpívá, a to naše oblíbené Funebráky,“ odtajňuje frontman Hromosvodu Ondřej Fencel. „A abychom nebyli pořád házeni do

škafelky ‚stará muzika‘, pozvali jsme si i čerstvou krev. S Bárou Vaculíkovou jsme spolupracovali na textu k jejímu novému singlu. Bylo skvělé, že taky jednou u křtu hromosvodí desky byla krásná žena. Vždyť o nich je většina našich písniček.“ Mezi hosty koncertu se dále stejně jako na albu objevil Vladimír Merta, Pája Táboříková, Boris Carloff, Jaryn Janek, Vojta Jindra nebo Marek Buble.

Čtvrté album pražské folkrockové skupiny Hromosvod Divoký ticho Žižkova nabízí čtrnáct různobarevných nahrávek ozdobených řadou výjimečných hostů (mj. Petr Janda, Kamil Střihavka, Vladimír Merta). Kromě přestrojené a notně zrychlené „plíhalovky“ Trubadúrská jde o současný repertoár napsaný převážně kapelníkem Ondřejem Fenclem a natočený ve studiu Borise Carloffa. Dominují akustické nástroje okrášlené vynikající houslovou hrou, příčnou flétnou, baskytarou a výbušnými bubny. Materiál je aranžersky propracovaný a košatý, přitom stále písničkový; umístěný do ulic Prahy a zejména Žižkova, mezi řádky současnosti. Dokumentární fotografie a obal z dílny Maťa Mišíka to všechno jen podtrhují. Album je kladně hodnocené i hudební kritikou. ☒

Jelen: Z ulice až na vrchol české pop music

Zpěvák, kytarista, skladatel a frontman skupiny Jelen Jindra Polák zamířil z ulice mezi špičku české pop-music. Kapela Jelen získala cenu Anděl v kategorii Objev roku 2014 a jako objev roku byla také nominována v anketě Český slavík.

Prorazila svým stylem, výjimečností a osobitostí. Jindra Polák je zastupován OSA od roku 2012 a na svém kontě má 12 hudebních děl.

ODPOVÍDÁ: JINDRA POLÁK

PŘIPRAVILA: ŠÁRKA CHOMOUTOVÁ

Hrajete roots music – jak bys tento žánr popsal?

Lidé se nás často ptají, co vlastně hrajeme za styl, ale my na to škatulkování moc nejsme. Přemýšleli jsme, jak náš styl pojmenovat, a nejvíc se nám líbí označení roots music – návrat ke kořenům populární hudby, tam, kde to všechno vzniklo: k blues, jazzu, bluegrassu, folku, country...

Někde jsem četla, že tě k hudbě dovedli Kissáci, ale tvorba Jelenů je jiná.

Ano, vyrůstal jsem především na hard rocku, i když jsem poslouchal tak nějak všechno, protože jsem z muzikantské rodiny. Hrál jsem na klavír, trumpetu, trombon. Jednou jsem doma procházel staré desky a našel jsem desku Kiss – The Best of Solo Albums, kde jsem slyšel písničku od Paula Stanleyho Tonight You Belong To Me ... a ta mě úplně dostala. Něco takového jsem v životě neslyšel, bylo to, jako by se kolem mě rozezněly zvony, a já najednou věděl, co chci dělat. Trombon letěl do kouta, koupil jsem si elektrickou kytaru a začal psát první písničky. **A teď se tedy vracíš zpět k tomu country, blues, jazzu...**

No, mám to vlastně celé úplně obráceně. S bráchou jsme doma poslouchali všechno možné – Iron Maiden, Zeppelíny, hard rock, metal, grunge... Ale u desky Kiss Unplugged jsem si všiml, že akustické nástroje mají úplně jiný tlak než elektrické, což se mi strašně líbilo. Třeba Zeppelíni hodně používají dvanactistrunky, mandolíny. A přes to jsem se postupně dostal k těm kořenům.

Myslím si, že vám to ve vašem vzestupu pomohlo, protože vás ty hudební kořeny tak nějak odlišily od ostatních kapel a dostali jste se rychleji do širšího povědomí. Nebo myslíš, že to byla spíš kapela Divokej Bill, s níž jste jeli turné?

Myslím, že u nás je nejdůležitější ta společná chemie, to, co se stane, když vylezeme společně na pódium a začneme hrát, tvořit, improvizovat – většinu písniček jsme napsali společně, některé jsem měl naopak napsané už několik let, ale finální tvar dostaly až ve chvíli, kdy jsme si je začali hrát s kluky ve zkušebně. Turné s Divokým Billem nám samozřejmě také

hodně přineslo. Už jen to, že jsme dostali šanci vyrazit po naší první sezoně na šňůru s tak známou kapelou, zahrát si ve velkých sálech, pro spoustu lidí... Navíc bylo super vidět, že jsou to pořád skvělí kluci, na nic si nehrají. Byla to velká škola a hodně jsme se sebráli.

Jelen ve mně vyvolává představu luxusu díky šperkům, napadlo vás to?

Tak to nás tenkrát vůbec nenapadlo. Ten název jsme si dali podle první písničky, kterou jsme si společně zahráli. Někdo z kluků pak přišel s tím, že bychom podle ní mohli pojmenovat kapelu. Moje první reakce byla „jen přes mou mrtvolu“ (smích), nakonec mě ale to slovo začalo hrozně bavit. Ale je pravda, že ty šperky jsme později také objevili, a jednoho jelena dokonce věnovali Janě Kirschner jako poděkování za spolupráci na singlu Co bylo dál.

V kapele máte zvláštní obsazení, resp. nemáte bubeníka, ale basák zároveň hraje na kopák. To musí být sakra náročné. Jak to zvládá? Nepřemýšleli jste o bubeníkovi v budoucnu?

Ono to vlastně vzniklo náhodou. Původně jsme bubeníka sháněli, ale nikdo s námi do toho nechtěl jít. Jednou na zkoušce jsem z legrace řekl Ondrovi: „Hele, Marcus Mumford to zvládá s kytarou, tak to s basou zvládneš taky.“ Ondra to zkusil, a ono to fakt fungovalo!

A pak že chlapi neumí dělat dvě věci najednou. :-D

A to k tomu navíc zpívá ještě vokály. Nikdo nechápeme, jak to zvládá. Je fakt neuvěřitelný.

Hrál jsi v ulicích Irska i Prahy, jaké to bylo a jaké byly reakce lidí? Jak na to vzpomínáš?

Hráli jsme s bráchou v Irsku v době, kdy se v Praze na ulici ještě nesmělo hrát. Bylo to hodně zvláštní, v cizí zemi. Nikdy jsem nehrál převzaté písničky, zpíval jsem spíš svoje věci. Takže to byla taková dvojí tréma – jsi v cizině a děláš něco, co vůbec neznáš, a ještě zpíváš v řeči, kterou neznají ti lidé. Ale nakonec je to fakt bavilo, zastavovali se, poslouchali...

Zmínil jsi, že jsi hrál spíš svoje věci a v Irsku v cizím jazyce. Skládal jsi vždycky jen v češtině?

To ne, původně jsem psal texty hlavně v angličtině. Dlouho jsem se rozhodoval, jestli psát česky, nebo anglicky. Ale čeština zvířela, mám ji moc rád. Jde i o větší výzvu, napsat text v češtině tak, aby dával smysl, je mnohem náročnější.

Texty jsou většinou o vztazích, lásce, pocitech a životních událostech, mají smysl, jsou osobité a přímočaré... Žádná kliše. Inspiruje tě k psaní tvůj vlastní osobní život, nebo čerpáš ze situací svého okolí?

To se nedá takhle jednoznačně říct, je to po každé jiné. Písně a příběhy létají všude kolem a jde o to, být mentálně ve správnou chvíli na správném místě, mít hlavu otevřenou a naslouchat, co ti vypráví...

Některé jsou dost osobní, nevádí ti, že v nich odkrýváš svůj soukromý život?

Vůbec ne, spíš naopak! Je úžasné vidět, když lidé přijmou tvůj příběh za svůj, ztotožní se

s ním, najdou v něm paralelu se svým životem a zpívají si ho s tebou na koncertech!

Ano, některé vaše písničky jsou obzvláště chytlavé. I já jsem odcházel z koncertu a „zabíjela jelena“.

Zrovna v souvislosti s touhle písničkou za námi minule přišel fanoušek a povídal, že je myslivec. Vyprávěl, že když chodí na obhlídku svého revíru, bere s sebou syna, chodí po lese a zpívají si právě „zabil jsem v lese jelena“. To mi přijde super.

Na jakou vaši písničku reagují lidé nejvíce?

Hrozně mile mě překvapilo, že kromě písniček, které jsou slyšet v rádiu, například Magdaléna nebo Co bylo dál, znají i písničky, které se neobjevily jinde než na desce. Na našem společném turné s kapelou Nebe mě úplně dostalo, když jsem v Plzni zpíval jako přídavek písničku Pár letních chvil. Taková hodně osobní, komorní písnička. Jen já s kytarou. Najednou slyším, že všech 800 lidí v sále ji zpívá se mnou. U takové pomalé, tiché písničky bych to fakt nečekal. To pro mě byl úžasný zážitek, ještě teď mám husí kůži, když si na to vzpomenu.

Ty skládáš texty a kdo dělá hudbu?

Hudbu děláme dohromady. Někdo přijde

s nějakým nápadem, fragmentem, zavřeme se s tím do zkušebny a necháme působit naši „jelení magii“. (smích)

Jana Kirschner není jedinou ženou, s kterou jste spolupracovali. Na pódiích se s vámi objevuje Kateřina Marie Tichá. Je vaším stálým hostem, nebo už členem?

Je naším stálým hostem. Káta byla první, která si nás všimla a dostala nás do povědomí, když nás oslovila ke spolupráci. Potkali jsme se ve studiu Martina Ledviny, kde jsme natáčeli. Ona pracovala na songu Tančíme spolu, kterému chtěla dát akustický zvuk, a nabídla nám, jestli bychom si ho nechtěli zahrát s ní. Od té doby s námi pravidelně vystupuje jako speciální host. V současnosti dává dohromady svoji stálou kapelu a vydává svoje první EP, které bude k dostání na našem podzimním turné. Hrozně se na to těšíme, podle toho, co jsme zatím slyšeli, to bude bomba! Jenom se bojíme, že až začne jezdit sama, bude nám dost chybět... přece jenom už se za tu dobu, co s námi jezdí, stala součástí stáda!

Zmínil jsi spolupráci s Martinem Ledvinou. Jak jste s ním začali spolupracovat, neobjevil tě třeba při hraní na ulici?

To ne, s Martinem jsem se potkal přes společného kamaráda. Zahrál jsem mu pár svých

písniček, nahráli jsme spolu nějaké demáče a od té doby ta spolupráce zůstává. Martin je dokonalý, kromě toho, že se vyzná v popové scéně, tak má dobré citění i pro akustickou muziku. Přece jen začínal jako bluegrassový kytarista v Druhé trávě. Máme podobný hudební vkus. S Martinem teď budeme spolupracovat i na druhé desce.

Za svou první desku Světlo ve tmě jste získali od Universalu Zlatou desku, to je krásný úspěch. Čekali jste něco podobného?

Vlastně jsme ji dostali od SinglTonu, což je naše vydavatelství, které s Universal Music úzce spolupracuje. Měli jsme neskutečnou radost. Bylo to za prodané 3 tis. kusů. Nezní to jako kdovíjaké číslo, ale při dnešní situaci s prodeji fyzických nosičů je to velký úspěch.

Ta deska dokonce vyšla v reedici, pokud se nepletu.

Ano, první náklad jsme za půl roku vyprodali, tak jsme vydali reedici, kam jsme přidali ještě píseň Co bylo dál a rádiovou verzi Magdalény.

Četla jsem jednu recenzi na neznámém serveru, která nebyla pozitivní, psalo se v ní: „Hudebně jde o až neuvěřitelnou vykrádačku všech těch úspěšných

zahraničních neocountry/folk/rockových kapel od Mumford & Sons přes Fun až po The Lumineers.“

Co bylo to druhý? Fun? To neznám, to si musím poslechnout, díky za tip! (smích) My tu akustickou muziku všichni děláme už dlouho. Měl jsem kapelu Krvohlavy, odkud pochází některé nápady na písničky, ta fungovala v roce 2004. Kluci hráli s kapelou Šatlava, která hraje akustické a folkrockové věci. Měli jsme štěstí, že jsme se potkali v době, kdy je tahle akustická scéna zase na vzestupu. Ano, všichni znají Mumford & Sons a Lumineers, ale to je špička ledovce této akustické muziky, která venku funguje strašně dlouho. My jsme měli štěstí a svezli se na vlně, kdy její obliba rostla i u nás. Už jsem zmínil, jak jsem se k hudbě dostal, a musím říct, že mám samozřejmě Mumfordy rád, zbožňoval jsem jejich první desku, ale miluji třeba Bruce Springsteena, Johnnyho Cashe, mám rád americkou nezávislou scénu, takže z těchhle věcí tak nějak přirozeně vycházím a samozřejmě se inspiroju. A jestli jsme někomu podobní... všechno je něčemu podobné. Spousta lidí mi třeba říká, že mám podobný hlas jako Jarek Nohavica, Petr Hapka nebo Richard Müller – pro mě je to pocta, to jsou zpěváci, které obdivuji a moc si jich vážím.

Tak určitě ta deska měla úspěch, kromě Zlaté desky jste se stali Objevem roku 2014 v cenách Anděl a získali jste nominaci na Objev roku v anketě Český slavík 2013.

To nás samozřejmě hrozně moc potěšilo a považujeme to za ohromný úspěch. Ale co nám udělalo fakt velkou radost, je letošní festivalová sezona. Odehráli jsme neuvěřitelných 70 koncertů. Vůbec jsme nevěděli, co se děje. Jeli jsme dvojáky i trojáky a od čtvrtka do neděle jsme odehráli třeba 7 koncertů. Byl to mazec. To, že jsme dostali Anděla, je skvělý. Znamená to, že si nás všimla i odborná veřejnost. Vážíme si toho, ale to, že jsme jezdili celé léto a lidé na nás chodili, tak to pro nás bylo největší odměnou. Třeba na Colours of Ostrava na nás bylo cca 4 tis. lidí, i když jsme otvírali Radegast stage, to pro mě bylo nejvíce.

Jak ten kolotoč zvládáš? Máš rodinu, přes léto odehraných 70 koncertů, do toho práci...

Léto bylo v tomhle směru opravdu náročné.

V práci jsem musel přejít na poloviční úvazek, nedalo se to už dohromady stíhat. Ale muzika nás neživí, pořád jsme banda kámošů, kteří si jedou zahrát při práci a při škole. Já osobně mám hrozné štěstí, že je moje žena tolerantní a podporuje mě v tom, co dělám. A věří mi. Vlastně všichni ženáci v kapele máme štěstí, že naše ženy s námi mají svatou trpělivost! (smích)

Jaké to je, stát se slavným v tvém věku, kdy už máš rodinu?

Nevím, jestli se dá mluvit o slávě, spíš mám obrovské štěstí, že můžu dělat to, co mám na světě ze všeho nejradši, a lidi kolem to baví, oslovuje je to a sdílí to se mnou. A myslím si, že mít rodinu je v téhle situaci úplně to nejlepší, co může být. Člověk je díky tomu ukotvený v realitě a drží ho to nohama na zemi. Dává to všemu kolem smysl. To je podle mě hrozně důležité.

Všimla jsem si na Facebooku fotky se snowboardistkou Evou Samkovou. Víš, že má k hudbě blízko, neplánujete i s ní nějakou spolupráci?

Zatím ne, ale nebránili bychom se. S Evou to bylo fajn, potkali jsme se v rámci charitativní akce na podporu dárcovství kostní dřevě na Náplavce, kde byla také hostem. Potom jsme měli koncert ve Vagonu a ona tam přišla a zpívala s námi, to bylo fakt dobrý.

Co pro tebe znamená OSA, sleduješ kritiku OSA?

Upřímně, já tyhle věci moc nesleduji. Jsem registrovaný, díky OSA mám svoje autorské písničky vedené a myslím si, že je to jeden

Všeobecně bych řekl, že je důležité, aby lidé pochopili, že když mám rád muziku, filmy apod. a chci, aby moji oblíbení umělci dál tvořili, tak je musím podpořit. Když si jejich dílo stáhnu někde zadarmo, tak je nepodpořím, akorát jim podrazím nohy.

z mála způsobů, jak u nás může autor za svoji tvorbu něco dostat. Pirátství je teď podle mě velký a složitý problém. Všeobecně bych řekl, že je důležité, aby lidé pochopili, že když mám rád muziku, filmy apod. a chci, aby moji oblíbení umělci dál tvořili, tak je musím podpořit. Když si jejich dílo stáhnu někde zadarmo, tak je nepodpořím, akorát jim podrazím nohy. ☒

Když se řekne cimbál

Cimbál je deskový úderný strunný hudební nástroj. Jeho historii a využití dnes popisuje virtuózní cimbalistka, zpěvačka a skladatelka Zuzana Lapčíková a dirigent, operní pěvec a sbormistr Jan Mikušek.

ODPOVÍDÁ: ZUZANA LAPČIKOVÁ,
zastupována OSA od 1995, registrováno 229 hudebních děl

Cimbál, tento starobylý hudební nástroj orientálního původu, jehož otcem je perský či indický „santur“, mě uhranul svým magickým zvukem už v dětství. Vyrůstala jsem na východní Moravě, kde jsem jeho zvuk často slyšela – existence tohoto instrumentu v terénu je u nás silně vázána na regionální výskyt, což je zároveň hmatatelným organologickým důkazem faktu, že moravské hudební prostředí je pod vlivem východní hudby (v Čechách se dnes mimo centrum na cimbál prakticky nehraje).

„První evropský ikonogram psalteria – tedy ozvučného korpusu opatřeného ostruněním, na který se hraje zpravidla dvěma paličkami – je z roku 1184, první vyobrazení psalteria (žaltáře) z Čech je datováno rokem 1320, přičemž ikonogram z r. 1359 dokládá již dokonalou konstrukci.“ (Pavel Kurfürst) Dnešní cimbál, jak jej známe z roztodivných hudebních formací a především cimbálových kapel, je poměrně mladým nástrojovým typem, pochází ze stejné

doby jako např. saxofon. Je typickým rakousko-uherským produktem, postavil jej v roce 1874 nástrojař Josef Václav Schunda – český Němec, který pocházel z Říčan u Prahy – v Budapešti. Mistr jej postavil na vlastní nohy, rozšířil jeho ambitus na čtyři oktávy a především jej zdokonalil vybavením dusítky s pedálem, čímž prakticky umožnil zcela nový život a využití tohoto nástroje ve střední a jihovýchodní Evropě. Cimbály značek Schunda a Bohak se brzy začaly šířit také západním směrem až na Moravu, kde se postupně stávaly součástí lidových kapel.

Akademická výuka hry byla v naší zemi zahájena v polovině 50. let minulého století na konzervatoři v Kroměříži prof. Vojtěchem Bradou, který vytvořil metodiku, komponoval etudy a didaktické skladby pro cimbál, ač jej sám neovládal, byl pedagogickým průkopníkem. Dnes se cimbál u nás vyučuje na konzervatořích a základních uměleckých školách především na Moravě a ve Slezsku docela běžně. V 80. letech, kdy jsem se začala věnovat cimbálu, byla v ovládnutí tohoto nástroje poněkud zvláštní situace; zatímco akademický prostor ovládaly převážně ženy, vystudované cimbalistky – Kateřina Zlatníková, Helena Červenková, Ludmila Dadáková, Jiřina Liebermannová, také moje učitelky Jindřiška Forstová-Šáchová a Milada Vlasáková-Kapitánová, později Růžena Děcká –, prostředí cimbálových muzik bylo naprosto mužským světem. Velmi mě lákalo do tohoto světa proniknout, doposud se to dařilo spíše zpěvačkám, ale instrumentalistky se tu vyskytovaly naprosto sporadicky. Otevřeně přiznávám, že nebylo vůbec snadné prošlapávat cestu, kterou doposud dívčí noha nekráčela, navíc pánové si ten „svůj“ prostor pečlivě střežili. S pousmáním vzpomínám na výrok Jana Rokyty, který jsem měla chápat jako nejvyšší pochvalu: „Zuzka je šikovná, hraje skoro tak dobře jak chlap!“ Dnes je situace, k mé muzikantské radosti, zcela jiná. Cimbál u nás prodělal za dobu jedné generace obrovský boom – výrazně stoupl počet kvalitních nástrojů, které na Moravě konstruují šikovní nástrojaři (dříve byly nástroje celkem nedostupné, nové se nedaly prakticky sehnat, dokonce se pašovaly po součástkách přes hranice), přibýlo školených pedagogů, literatury a především hudby chtivých cimbalistek a cimbalistů.

Na moje působení instrumentalistky za cimbálem měla zvláštní vliv ještě jedna okolnost. Na jazzových pódiích jsem se seznámila s úžasným všestranným muzikantem ze slavné romské hudební rodiny Josefem Fečem, který v dětství studoval hru na cimbál u vynikajícího maďarského virtuosa Oskára Őkróse. Josefa považuji za cimbalistu s největší technikou a improvizací schopností u nás. Toto setkání nesmírně obohatilo můj pohled na cimbál a hudbu vůbec a také celý náš rodinný život. Dnes u něj studuje můj syn hru na kontrabas na Mezinárodní konzervatoři Praha.

Zvuk nástroje zásadně ovlivňují dvě kategorie: „čím“ a „jak“. Dá se říct, že je prakticky nevyčerpatelné množství kombinací alikvót ovlivňujících barvu tónu, který lze z cimbálu vyloudit. Variabilita použití různých materiálů paliček – dřevo, kov, různá opředení (koudel, vlna, plst, bavlna, vata,

kůže atd.) –, už jen jaké dřevo, z jakého stromu či keře, je použito, jak jsou paličky těžké, dlouhé, pružné, tvrdé atd., to vše ovlivňuje zvuk stejně jako technika tvoření tónu. Existuje více škol (jen v Maďarsku asi 4), které tvoří tón různými způsoby, už rukojeti paliček každé z nich mají různý tvar, a tím jiné možnosti. Dokonce i standardní paličky, které používáme na Moravě, jenom svým točením nabízejí možnosti ovládnutí různou technikou.

Celý svůj profesní život objevuji a obdivuji různé zvuky cimbálu a hledám možnosti jeho využití. Posledním pokusem je použití nového kontrabasového cimbálu, který pro mě postavil brněnský nástrojař Pavel Všianský – jedná se o paralelu klasicistních rozlehlých nástrojů (dokonce Mozart komponoval pro psalterium, v Rakousku a Bavorsku se vedle citer hraje na chromatický hackbrett), pro nahrávku filmové hudby.

I přesto, že je cestování s cimbálem poměrně nepohodlné, je objemný a docela těžký, proletěla jsem se s ním téměř po celém světě. Ohromující dojem na mě udělala návštěva prodejny hudebních nástrojů v čínském Kuang-čou, kde plocha o rozloze velkého supermarketu byla plná pentatonicky laděných cimbálů. Není se čemu divit, asi tři miliony čínských cimbalistů přece potřebují kvalitní nástroje!

ODPOVÍDÁ: JAN MIKUŠEK

Cimbál patří k nejstarším hudebním nástrojům. První zmínky o jeho používání nás zavedou do Babylonské říše a následně do Persie. Odtud se pak v různých konstrukčních podobách rozšířil do celého světa:

santur – Írán, yang qin (jang čchin) v Číně, hackbrett v německých zemích, dulcimer v anglicky mluvících zemích. Budeme-li se držet evropského kontinentu, pak asi největšího rozkvětu cimbál doznal v době baroka, díky osobě virtuosa Pantaleona Habenstreita, jehož konstrukční varianta byla velmi rozšířená právě pod názvem pantalon. Nástroj se bohužel do dnešních dnů nedochoval, ale podle dobových záznamů byl velký kolem dvou metrů a byl schopen mimořádné dynamické škály. Bohužel pro své konstrukční nedokonalosti (časté praskání strun, obtížně udržitelné ladění) byl nahrazen virginalem a cembalem. Vedle toho byly stále oblíbené malé cimbálky, které se při hře pokládaly na stůl nebo se v lidovém prostředí nosily zavěšené na krku. První prototyp dnešního koncertního cimbálu postavil v Maďarsku v 80. letech 19. století Čech József Schunda. Cimbál totiž postavil na nohy, zvětšil jeho rozsah a opatřil ho pedalizačním systémem, který funguje stejně jako u klavíru, tedy tlumí struny. Největší oblibu však získaly cimbály z dílny Lajose Boháka, který Schundův cimbál ještě zdokonalil přidáním dalších kobylek, takže dnes má cimbál rozsah C-a3. Vývoj koncertního cimbálu však ještě není ukončen a jednotliví výrobci stále přicházejí s různými vylepšeními (např. firma Holak).

Pro skladatele je cimbál velmi inspirační. Jedním z prvních, kteří se jím nechali okouzlit, byl Igor Stravinskij, který si nástroj opatřil, naučil se na něj hrát a také u něj komponoval. Cimbál použil v dílech Ragtime a Lišák. Cimbálové party dokázal sám zahrát, což znamená, že na něj musel umět hrát velmi dobře. K základním pilířům české cimbálové literatury patří díla Alberta Peka, Jaromíra Dadáka či Jarmily Mazourové.

Cimbál má díky přímému kontaktu hráče se strunou nástroje mimořádně široký výrazový rejstřík. Podle způsobu obalení paličky lze zásadně měnit zvuk od měkkého po velmi ostrý, tvrdý. Může se hrát pizzicato, používat flageolety, různé způsoby úhůzů prsty, začala se používat také hra čtyřmi paličkami nebo speciálním smyčcem.

Obliba cimbálu v posledních letech úspěšně roste, přibývá také kvalitní cimbálová literatura díky aktivitám spojeným s Občanským sdružením cimbalistů a především Mezinárodním festivalem cimbálu, který se koná pravidelně jednou za dva

roky ve Valašském Meziříčí. Výuka hry na tento nástroj probíhá kromě ZUŠ na konzervatořích v Brně, Kroměříži a Ostravě. Vyšší vzdělání poskytují zatím jen školy na Slovensku a v Maďarsku. Kromě oficiální hudby se cimbál stále více prosazuje v jazzu a hudbě populární, byť jeho typickým prostředím zůstává hudba lidová.

Na cimbál hraji od svých 13 let a stále mě baví objevovat či zkoušet nové způsoby hry. Posledním výstřelkem je malý smyčec, který jsem si nechal vyrobit pro koncert zkomponovaný Michalem Ratajem a provedený letos v srpnu s Ostravskou filharmonií. Tóny hrané smyčcem jsou úplně elektrizující. Vedle toho používám nástroj v populární a filmové hudbě, kde se jeho barevné možnosti výborně uplatňují. Jeho zvuk je totiž natolik tvárný a proměnlivý, že posluchači často nedokážou cimbál jednoznačně identifikovat. Ale naprosto nezastupitelnou oblastí je folklor, skrze něj jsem se k cimbálu dostal. Prostřednictvím cimbálu udržuji kontakt s tradicí, s tím geniálním dědictvím předchozích generací. V tom jsou nejen mé kořeny, kořeny mé rodiny, ale kořeny naší hudby a kultury vůbec. A že je lidová hudba stále živá, že má co říct i dnešním mladým lidem, o tom svědčí plejáda nových, mladých kapel (a to nikoliv jen folklorních), které se k lidové hudbě jako k zásadnímu inspiračnímu zdroji hlásí. Jedna stará moudrost říká: kdo nemá minulost, nemá ani budoucnost. Jsem rád, že cimbál může být jedním z mostů mezi minulostí a budoucností. Když jsem na střední škole zkoušel hrát na cimbál rockovou hudbu, bylo to velmi netypické. Dnes je úplně běžné nejen u nás, ale i v zahraničí, že se na cimbál hraje jazz, rock, folk a spousta jiných žánrů. To je krásný, nadějný výhled do budoucnosti. ☒

Žofie Dařbujánová

ODPOVÍDÁ: ŽOFIE DAŘBUJÁNOVÁ

PŘIPRAVIL: PETR SOUKUP

Žofie Dařbujánová je zpěvačka, herečka a textařka, studentka Mezinárodní konzervatoře Praha, obor rockopera-zpěv (pod vedením P. Forest), působící aktivně mimo jiné také v divadle RockOpera Praha a J. K. Tyla v Plzni. Odmala vystřídala několik vynikajících profesorů ve všech možných žánrech, od klasiky přes folk, rock, jazz až k electroswingu. Už ve 14 letech odehrála několik předních českých festivalů, jako např. Rock for People nebo JamRock, s rockovou kapelou Standby a s orchestrem STO Jazz Orchestra absolvovala dvakrát turné po USA. V posledních dvou letech se kromě ChristmassBrass Bandu nejvíce věnuje kapele Mydy Rabycad. OSA je zastupována od roku 2015.

Foto: Roman Černý

Než jsem tě zaregistroval s kapelou Mydy Rabycad, zahlédl jsem tě v rámci projektů RockOpery. Jak dlouho tam působíš a kde jsi začínala předtím?

Do RockOpery jsem nastoupila téměř hned potom, co jsem přišla do Prahy, takže tak před 5 lety. Ani už nevím. Moje profesorka Pavla Forest vždycky hledala nová místa pro nás mladé, abychom nasbírali co nejvíc

zkušeností a ani chvíli nelenivěli. Tak došlo i na mě. Nejprve ve sborech a menších rolích, až jednou Pavla přišla s rolí Julie. To pro mě byla velká výzva.

Když jsem byl na vašem koncertě v Lucerna Music Baru a dohráli jste první písničku, tak jsi promluvila k divákům, a za mnou se ozvalo: „To je Češka, jo?!“ Což si

s dovolením myslím, že je věta, která tě nejvíce vystihuje. Souhlasíš?

Nevím, jestli zrovna vystihuje, ale rozhodně mě těší!

Myslím, že jsi členkou asi jediné, nebo dokonce první české kapely, která měla tolik koncertů v zahraničí. Dokážeš odhadnout, kolik jich je za rok v Česku a kolik venku?

Dokážu! Tahle čísla jsme zrovna nedávno rozebírali, po pravdě jsem v odhadech jinak dost mizerná.

Každopádně tenhle rok to zatím vychází kolem 70 koncertů, z toho tak třetina v zahraničí.

Koncertujete v Anglii, ve Francii, Německu, Švýcarsku, těch zemí je hodně. Čemu přisuzuješ ten úspěch?

Úspěch se těžko hodnotí. Nám se k tomu rozhodně sešlo víc věcí. Od začátku jsme jako kapela přesně věděli, co chceme. Měli jsme zkušenosti z předchozích kapel, které jsme se snažili co nejlíp zúročit i v MR. Zároveň máme ohromné štěstí na sebe sama lidsky, což je další důležitá věc pro to, co děláme. Zásadním zlomem, těsně před vydáním první desky, pro nás byl příchod Petra Kužela Blažka, našeho manažera. Ten nás zbavil všech organizačních věcí, a my se tak mohli naplno věnovat těm tvůrčím. Manažer nastavuje zrcadlo, podá pomocnou ruku a věří vám. V kapele funkce důležitější, než se zdá. Teda aspoň v té naší! Nemáme to nastavené jako byznys, ale jako rodinu.

Když už se to pak začínalo rozjíždět, věděli jsme, že se musíme postarat o více věcí, nejen o hudbu. Show, světla, kostýmy... Každopádně i tohle všechno nás tak baví, že si na tom opravdu dáváme záležet a neustále se to snažíme vychytávat společně s celou naší crew. Věříme, že to, jak kapela funguje uvnitř, působí pak i navenek. Třešničkou na tom všem je právě náš žánr, který v zahraničí nikdo moc nehraje.

Kde se vám v zahraničí podle tebe daří nejvíce nebo kde jste zažili nejlepší koncert?

To asi nedokážu říct, kde nejvíce. Všude to má něco do sebe, ať už je to Německo, Polsko, Anglie... Lidé jsou všude stejní, zbytek je o detailech a okolnostech.

Foto: Petr Blažek

Be True

TEXT: ŽOFIE DAŘBUJÁNOVÁ

Watching the world spinning around
so do the humans, they only know how
to run

I see no point, what's going on
Did I miss something, it all seems wrong

Build up your own world
where you can be you
and forget the rules
And let your hair have more curls

Build up your own kingdom
Where you are the queen
Where's no need to be mean
and every smile leads you to win

First I thought I was a stranger
But it is otherwise, I'm not locked in
your cage
I came here to live life without your
judgemental stares
Don't be ridiculous, we breathe the
same air

Build up your own world
where you can be you
and forget the rules
And let your hair have more curls

Build up your own kingdom
Where you are the queen
Where's no need to be mean
and every smile leads you to win

I did it my way, I'm living up high
cause I lost my head and found it here in
these clouds
Not just my head, I found myself too
do it the same way, everything is
possible
if you are true

Build up your own world...

Od Mydy Rabycad jsem často slyšel žánr zvaný electroswing, teď jste přešli víc do diska, proč ta změna?

Dodnes se říká, že hrajeme electroswing, což občas pravda je, občas není. S electroswingem jsme vystřelili, tak se nás ještě chvíli držet bude, to je jasné. My ho taky ještě úplně nepustili. :) Na nové desce jsme nepřešli jen do diska, obecně se nám tam s žánry roztrhl pytel. Nějak jsme to tak cítili a k tomu rádi experimentujeme... I to byl jeden z důvodů, proč jsme tomu začali říkat glamtronic. Abychom měli něco, co bude fakt jen naše, a lidé nás tak nemuseli škatulkovat.

Jaké je být jedna žena mezi muži v kapele?

NÁRAMNÉ! Nikdy bych neměnila! :)

Na tvorbě vaší kapely se podílíš jen jako textařka, nebo i skladatelka?

Hlavně jako textařka, pak jen pěvecké linky, na zbytku dělají kluci.

Vzpomínám, jak jsem jednou byl v Malostranské besedě, kde jsi zpívala se skupinou ChristmasBrass Band, tam jsem tě vlastně viděl poprvé a zpívala jsi nějakou skladbu, tuším, od Adele, zpíváš s nimi ještě?

Ještě jo! I když jsme to momentálně trochu pozastavili, ani jeden z nás nestíhal kvůli dalším kapelám. Rozjedeme to zase, až bude víc času, abychom to mohli udělat pořádně a se vši parádou.

Posloucháš nějaké české interprety?

To jo! I když pokud jde o současnou českou hudbu, tak spíš na koncertech než doma. Zajímá mě, co ten interpret doopravdy umí a dokáže, přece jen na nahrávce se zasnáží každý. :)

Co ale můžu poslouchat pořád dokola, to jsou staré české fláky, předně pak Eva Olmerová nebo Hana Hegerová, to jsou moje české pěvecké lásky.

Když vezmu čistě české hudební autory, které máš ráda?

Uf, to je snad nejtěžší otázka! Ale vlastně dost souvisí s tou předchozí. Mám několik oblíbenců napříč všemi žánry, od těch úplně nejstarších až po novinky. Nikdy si moc netroufám jmenovat, protože jsem dost zmatenec a vždycky zapomenu ty

nejzásadnější. :-D Co mi ale poslední měsíc doma nejvíc vyhrává, ať aspoň něco nahodím, tak to je Lenka Dusilová s Baromantikou nebo dvojice VR/NOBODY.

Co ti v českém „hudebním průmyslu“ nejvíce vadí a co by sis přála, aby se změnilo?

Ze všeho nejvíc bych si přála, aby obecně bylo víc prostoru pro mladé interprety. Aby nešlo jen o peníze. Aby si organizátoři, rádia a další média uvědomili, jakou mají moc a že můžou změnit obzory diváků a ukázat jim, že u nás opravdu je z čeho vybírat!

Kupuješ si alba, nebo používáš aplikace s hudbou?

Odmala u nás doma frčela cédéčka a je tomu tak doteď. K Vánocům si je dokonce dáváme místo ponožek.

Vzhledem k tomu, že teď ale hodně cestujeme a já ráda ztrácím věci, aplikacím se taky nevyhnu. :)

Mně osobně CD nepříjde jako mrtvý nosič, jak to vnímáš ty?

Ani mně ne. Dokud mají lidé zájem o muziku, žádný nosič není mrtvý.

S Mydy Rabycad jste vydali, myslím, úspěšnou desku, hodně koncertujete, hraješ v RockOpeře, kde jinde tě můžou ještě posluchači vidět?

Momentálně hlavně tady! Protože pokud mi mezi tím vším zbývá nějaký čas, utíkám za Prahu ke koním, kde se léčím od lidí, abych mezi ně pak večer zase mohla vpadnout. :)

Jak sis užila focení u Romana Černého?

Moc! Normálně bývám trochu stydlivá a dlouho lidi pozoruji nebo sama sebe otkávám, než s nimi přímo začnu mluvit. Přestože jsem na focení všechny viděla poprvé, tuhle fázi jsem úplně přeskočila. Všichni byli tak v klidu, milí, povídají, na nic se nespěchalo – pro mě největší komfort. Ani se mi pak moc nechtělo domů. To má pak člověk zase chvíli pocit, že je všechno v naprostém pořádku. :) ☺

Legendární písně Jiřího Voskovce + Jana Wericha + Jaroslava Ježka vyšly v písničkářské podobě v podání Miroslava Palečka s názvem JEŽKÁRNÝ!

TEXT: TISKOVÁ ZPRÁVA

15 let nosil Miroslav Paleček v hlavě nápad natočit písničky Osvobozeného divadla. Jeho láska k těmto dnes již zlidovělým písním se mapuje od roku 1954, kdy je poprvé objevil ve zpěvníčku staršího bratra Václava... Byl to tenkrát pro mě šok, něco jako blesk z čistého nebe, a okamžitě jsem propadl kouzlu jejich neotřelých slov, humoru, melodické rozkošatosti a hravosti... komentuje Miroslav Paleček seznámení s písničkami trojice Ježek & Voskovec & Werich.

Přípravu alba *Ježkárný* promýšlel Miroslav Paleček dlouho: *Zatímco jiní šli cestou velkého zvuku, velkého hlasu a velkých aranžmá, já hledal cestu prostší a šel rovnou za písničkou. Skromné výrazové prostředky + silné sdělení = návrat k jednoduchosti. Stejně jako při živém hraní zůstává stěžejní kytara i hlas a naštěstí mi víc než vydatnou podporu ve všech směrech a ve všech nahrávkách dodal kamarád, všestranný, citlivý muzikant plný nápadů, supervisor, občas i nutný dráb, ale hlavně mistr všech strunných nástrojů – Pavel Fořt. Kromě Pavla Fořta (akustická kytara, elektrická kytara a baskytara) zde účinkují: Štěpán Kojan (akordeon), Petr Dopita (pila) a Karel Fořt (akustická baskytara a bezpražcová baskytara). Album *Ježkárný* obsahuje 15 písní ze všech stěžejních her Osvobozeného divadla: Osel a stín, Těžká Barbora, Caesar, Rub a líc, Balada z hadrů, Kat a blázen, Ostrov Dynamit... Snažil jsem se přístupem, zpracováním a interpretací zachovat písničkám jejich pel, hravost i přirozenost, a představit je tak v současnější písničkářské podobě, vyznává se Miroslav Paleček k tomuto albu.*

Album **Miroslava Palečka *Ježkárný*** vyšlo ve vydavatelství Supraphon.

Jaký máte vztah k OSA?

Anketa Myslimenahudbu.cz — na otázku „Jaký máte vztah k OSA?“ odpovídá Miloň Čepelka, Robert Jíša, Lucie Vítková a Petr Janda.

PŘIPRAVILA: ELIŠKA BELUHOVÁ

a že se o ně postará. OSA nezávisí na státu, na dotacích, skladatelé a textaři si sami mezi sebou v komunitě pomáhají. A ačkoliv je OSA nyní nepřítel číslo jedna například pro hoteliery, tak mně naopak přijde, že jde o hrozně hezký komunitní model, kde si lidé, kteří mají rádi hudbu, navzájem pomáhají a sdílejí, že když jsou autoři mladí, tak se jim tolik nedaří, a pak, když jsou staří, tak už nemohou, ale pak je období, kdy vydělávají peníze, a část těch peněz se rozděluje mezi ty ostatní.

Lucie Vítková: Já se pohybuji mezi dvěma póly, mám spoustu kamarádů hudebníků, kteří na OSA nadávají, ale i spoustu těch, kteří jej vychvalují. Já jsem do OSA vstoupila právě proto, že jsem chtěla vědět, jak to vlastně je, jaké je to zevnitř. Já všechno беру přes vlastní zkušenost a nedám na to, co kdo říká, a teď to vyšlo tak, že je to fajn. Člověk je na výsluní a pak zase nebude.

Miloň Čepelka: Padesát let už posílám ohlášky, a navíc jsem se nedávno dozvěděl, že jich mám z textařů vůbec nejvíc, takže jaký bych měl mít vztah k OSA než ten nejklaďnější?

Petr Janda: Už Bedřich Smetana chtěl v 19. století zakládat jakýsi OSA, protože skladatelům nechtěl nikdy nikdo zaplatit. Když přijde zedník a postaví vám zeď, tak mu zaplatíte a máte pocit, že to je správně, a když ji nezaplatíte, tak on ji může zbourat. Když ukradnete skladatelovi noty a nezaplatíte mu je, tak on nemá jiný prostředek, jak se uživit. On má jedinou možnost – prodávat svoje dílo tak jako každý jiný. V 19. století, kdy bylo vše ještě na bázi malého obchodu, si autor sehnal nakladatele, který mu to ohlídal, ale ve 20. století, kdy začalo vysílat rádio, začaly se prodávat desky, již nebylo možné, aby to jeden člověk zvládl – tak vznikl zaplatěpánbůh OSA, který vzal kolektivní správu pod svá křídla. ☒

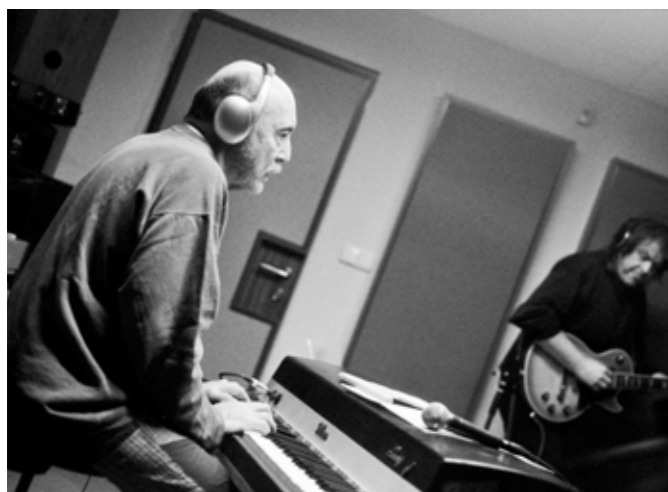

Robert Jíša: Je pochopitelné, že skladatelé a textaři mají Ochranný svaz autorský rádi, ale já si myslím, že je tam obrovsky důležité to, že OSA podporuje mladé hudebníky, i to, že podporuje starší hudebníky, kteří již nejsou schopni skládat,

Duše filmu je v hudbě

PŘIPRAVIL: PETR KAŇKA, zastupován OSA od 1992, registrováno 14 hudebních děl

Každý film hraný i dokumentární, dejme tomu jenom trochu smysluplný, má svoji duši zjevenou především díky hudbě. Je to mimoslovní sdělení jazykem starým, jako je člověk sám, které film objímá, zaplňuje, rozvíjí, táže se i tvrdí, bojí se i raduje. Někdy hodně napovídá a jindy tvoří epilog až se závěrečnými titulky filmu. A hudba nemusí být dobře pojata jenom jako původní dílo, může být někdy vybrána dokonce lépe, než kdyby ji k danému filmu někdo napsal jako původní. Také se ve většině filmů setkává v dramaturgickém konceptu hudba původní s vybranou (archivní).

Nemohu si nyní nevzpomenout na profesora Vladimíra Sommera, od něhož jsem měl rád hudbu k filmu Já, truchlivý Bůh nebo pohádce Princ Bajaja, když jsme nad diplomní prací o Karlu Rainerovi často bloudili po končinách odlehých od našeho tématu (Rainer napsal také filmovou hudbu, silnou třeba ke vzpomínání na ghetto Terezín ve filmu Motýli tady nežijí z roku 1958). Sommer si stěžoval na agresivitu

filmařů – chtějí všechno hned – a to skladatel, jako byl on, nemohl akceptovat. Příliš se zamýšlel nad každou notou... kdepak že ty loňské sněhy jsou? Ta zmíněná pohotovost, až bleskurychlé chrlení not je bohužel s daným druhem umění spojena kvůli technologii výroby filmu a prioritám, jaké sami tvůrci mají. V mém krátkém dokumentárním snímku pro tv magazín Juraj Jakubisko tvrdil, že „si představuje hudbu celkem naprosto dokonale, ale jen ji někdo musí umět napsat...“ V Nejasné zprávě o konci světa pak došlo k tomu, že vedle matadora filmové hudby Ondřeje Soukupa musel povolát Jana Jiráska, jenž uměl prý rychle a ihned napsat ve studiu aktuálně, co bylo potřeba, „kuličkami“ mezi linky. A máme to, nezapomenutelný Zdeněk Liška kladl každému adeptovi na srdce, aby na filmovou hudbu zapomněl, pokud ji nebude umět psát třeba na koleně v letadle nebo na žebříňáku taženém koňmi.

Ještě štěstí že nemusíme být všichni stejní a existuje piano... Žasli jsme, když jsme rekonstruovali pro dokumentární film Laterna magika – život se snem, nad větou z Liškova houslového koncertu pro jedno z archetypálních představení, které vyžadovalo od Ivana Štrause hru na halfplayback. Krásná, stručná a moderní hudba vyjadřovala sblížení partnerů a jejich touhu.

Filmová hudba hovoří hlavně o tom, co není v obraze. To se plně podařilo Michalu Lorenzovi v původní hudbě

pro dokumentární film o Janu Pavlovi II. Proč se tajit s tím, že díky jeho hudbě byl film Hledal jsem vás pravdivý, ale i dojemný? Skladatel úspěšně spolupracuje s naším Vladimírem Michálkem. Když už jsem v Polsku, podtrhnu skvělou spolupráci dvou mistrů, Wajdy a Pendereckého, na filmu Katyň. Na hudbu by měly mít produkce v rozpočtu kapitolu, pokud by měl být výsledkem takto nezapomenutelný snímek. Svatopluk Havelka, který mi s ledašším praktickým rád pomohl, byl také autor rychlého pera a nepřeberné inspirace, kterému asi někteří trochu žárlivě počítali tu obrovskou spoustu podpisů na filmech. Mnohé práce jsou dodnes mistrovské. A neváhal také vstoupit i na pole „rozhlasové scény“, i když tady dominovali domácí autoři jako Vladimír Truc, autor nezapomenutelné hudby k rozhlasové adaptaci Čapkovy díla Ze života hmyzu. Truc uměl napsat moderní a funkční partituru, o níž bylo možné při hudební režii kreativně přemýšlet.

Dokumentární film si ne vždy může dovolit původní hudbu. Je více odkázán na výběr hudby, hudební režii či prosté ozvučení... Osobně jsem vždy preferoval v dané oblasti jednotu autora filmu i výběru hudby. Seriál Deset století architektury byl perfektní prověrkou přehledu stylů i žánrů, protože se zde setkal, samozřejmě v různých dílech, Antonín Dvořák třeba s Janem Hammerem a Jeffem Beckem, a naopak pianista

Karel Růžička s jazzovým pojetím pomalé věty z 9. symfonie A. Dvořáka si podával ruku s houslistou Ženatým, který hrál úpravu písně Simona a Garfunkela. Ve filmu vše k nemalé lítosti autora výběru hudby rychle profrčí, je užito poněkud fragmentálně a bůh ví, jestli divák umí film komplexně vnímat, nebo si prostě sedí na uších, za což nemůže. Ale jak je to v hudebních žánrech vždy, je nutno spoléhat na existenci respondentů s citlivým uchem. A to se při veřejných projekcích osvědčovalo, když recenzenti nehovořili o filmu jako takovém, ale o jeho hudební duši. Zasloužily se o to třeba díly Romantický poutník nebo Hájemství exotiky a nostalgie.

Ale i politické dokumenty dávají příležitost k syntéze obrazu a hudby nesené audiovizuální řečí. Píši svůj esej na prahu listopadu, kdy se sluší vzpomenout na ty, kteří se zasloužili o touhu po svobodě národa

v roce 1939 nebo v roce 1989. V práci Ideály a prachy a Prachy a ideály jsem při pohledu na archivní záběry Letné s demonstranty uslyšel najednou písničku Stále dál z Kuřete v hodinkách (Khunt, Kubík, Kulhánek)! A myslím, že sekvence má dodnes velkou sílu, díky, pánové.

A tak se na cestě časem, snad ne v kruhu, dostávám k živým zážitkům s Eliou Cmiralem, tulákem a světoběžníkem z Los Angeles, který napsal zajímavou hudbu pro pokračování seriálu Expozitura s názvem Atentát. Elia, jak všichni dobře víte, tady použil jako inspiraci a východisko Smetanův kvartet Z mého života. Představuji si, jak v daleké cizině s českou detektivkou na obrazovce tryskají vzpomínky na Bedřicha

spojené s pokusem o atentát na fiktivního prezidenta na Pražském hradě... A nakousnu jen, že chystá celovečerník s Jirkou Chlumským, což může být zase v něčem překvapivé, svěží. Teď z Elie vymáhám vzpomínky na tvorbu unikátního projektu Symphony of Hope, napsaného pro Haiti po tragické katastrofě, kdy se hollywoodští skladatelé filmové hudby spojili v jednom díle – autoři v počtu 25 společně vytvořili jedno dílo za pro nás málo obvyklé spolupráce hudebních orchestrátorů a editorů. Byl by z toho pěkný rozhlasový formát. Duše hudby v téhle symfonii naděje žije bez obrazu a dává důkaz toho, že dobrý autor filmové (scénické) hudby by uměl napsat i neprogramní hudbu. Kdyby na to měl čas... ☒

Petr Harmáček o TOP Dream Company

Petr Harmáček vyrůstal v muzikantské rodině v Chebu, kde začal v sedmi letech hrát na klavír a o rok později na trubku. Ta se pak stala jeho největší hudební náplní. V roce 2002 byl přijat na Konzervatoř Jaroslava Ježka, kde studoval trubku u Jiřího Koháka a skladbu u Milana Svobody. Během studia založil kapelu TOP Dream Company, která letos vydala album s názvem Double Gig, jehož je OSA partnerem. V letech 2005—2007 působil v Německu na mezinárodním projektu Musical Hautnah. Poté vystudoval na Janáčkově akademii múzických umění obor jazzová interpretace. V současné době se nejvíce soustřeďuje na svůj sólový projekt Harmony a kapelu TOP Dream Company. Zastupován OSA je od roku 2009 a má registrováno 15 hudebních děl.

ODPOVÍDÁ: PETR HARMÁČEK

PŘIPRAVIL: PETR SOUKUP

Ahoj Petře, o TOP Dream Company slyším už dlouho. Od kterého roku vlastně fungujete?

Ahoj, zdravím všechny čtenáře! Kapelu TOP Dream Company jsme založili v roce 2004 na podzim, kdysi na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Náhodou jsme se potkali v jeden moment jako spolužáci na jedné škole a společně s bývalým členem Davidem Fárkem jsme nějak dostali nápad si s klukama dohromady zahrát.

Někde jsem četl, že to TOP znamená Tower of Power, což byla funková skupina. Znamená to, že se jim chcete hudbou podobat?

Přesně tak. Původně to bylo T.O.P. Dream Company. V podstatě společnost lidí majících sen si zahrát Tower Of Power. Víš, my jsme byli tou kapelou úplně posedlí, protože oni strašně dobře hrají, tak jsme si říkali, že by bylo nejlepší si to sami stáhnout, zaranžovat a sami si to ze studijních důvodů zahrát. Byla to obrovská výzva a škola pro každého člena. Zkoušeli jsme na to rok pravidelně a první koncert byl v Lucerna Music Baru. Po čase jsme se od toho ale oprostili. Důvodem ani nebylo, že by nás to přestalo bavit, ale časem dojdeš k bodu, kdy už si chceš hrát svoji polívčičku, tak jsme začali dělat svoji muziku a tečky z názvu dali pryč. Teď je naším snem zahrát koncert nejlépe, jak jen to jde.

V kapele byl Ondra Ruml, Vojta Dyk a další zpěváci, momentálně je zpěvákem Martin Růža. Věříš, že současné složení již zůstane stabilní?

Jojo, kluci s námi zpívali a ještě stojí taky za zmínku Marta Balážová, která s námi zpívala delší období. Tohle byla taková první etapa kapely. Pak byly určité důvody, které nás donutily ke změnám, a přišel Martin, který s námi zpívá 5 let. Ohledně stability nevím. Ono máš v kapele hodně dobrých muzikantů a každý má svoji filozofii a nikdy nevíš, co udělají. Je to práce s médii. To, že někdo přijde a odejde, je v dnešní době úplně normální. Třeba naposledy jsem se o tomhle bavil s Blueym z Incognita a on mi řekl, že cca za 40 let kapely prošlo bandem celkem přes 400 členů. Takže jsme na tom ještě dobře.

Kolik vás vlastně je?

V současné době jsme se ustálili na 10 členech.

A dá se vůbec pro takto početnou kapelu sehnat koncert? Kolik jich za rok máte?

Pokud to nejsou pankáči, tak to jde. Dneska fungují různé google kalendáře atd., takže to lze! Ale chce to pevné nervy a smysl pro

punk! Cca 20–30 koncertů ročně zvládneme, ale narůstá to, tak třeba příští rok trhneme rekord. Ale jak říkáš, je to těžké dát dohromady.

Máte skladbu Bigbitový národ, soudím, že vás asi taky pálí velká „rockovost“ v Česku. Když jsme u těch koncertů, kolik na vás mimo Prahu přijde diváků?

BB národ je první pecka v češtině, kterou jsme udělali s klávesákem Johnniem Bálkem, kdysi u mě doma na Vinohradech. Není to, že by nás něco pálilo, nemáme nic proti bigbitu, ale proti té české konzumní nemoci s ním spojené. Někdy je to až úplně šílené, přijedeš na festival a dramaturgie je úplně crazy. A co se týká diváků, tak je to rozdílné, záleží na druhu akcí a hlavně na promotérech v dané lokalitě. Když vezmu extrém, tak jsme kdysi hráli na žatecké Dočesné po Karlu Gottovi před Alphaville pro 40 tisíc lidí a za rok jsme hráli v Liberci pro tři! Tak to je, to je muzika a kapela!

Příznám se ti, že to album je pro mě překvapení. Některé české texty máte ve stylu Nightwork, to ano, ale je to výborně nafrávané. Jedna deska je česky, druhá anglicky. Nechcete zakotvit v češtině?

Tak za prvé, Nightwork dělali texty pro srandu a vtip. Prdelky, srandičky a tak. Ale my je myslíme vážně. Chceme na něco upozornit. Je pravda, že jsme stejná věková kategorie, ale jak říkám, my to myslíme vážně a chceme to mít soulově a stylově nafrávané s větším groove, větší přísností. A jestli zakotvit v češtině, či angličtině? Jde o to, že v daném stylu, který hrajeme, je strašně těžké vyfrázovat češtinu, protože náš jazyk je málo ohebný a hůř se na něj tvoří feel melodika než v angličtině. Viděl bych to 50 na 50. Navíc máme skvělé textaře v Americe, se kterými je super spolupráce, a toho bychom chtěli dále využívat.

Kdo je u vás v kapele kromě tebe autorem?

Jak už jsem zmínil Johnnieho Bálka, tak i Zbyněk Polívka a nutno zmínit i našeho bývalého člena Ondru Jonáše.

Chápu, že TOP Dream Company tě neživí, mohu se tedy zeptat, co tě jako hudebníka živí?

TDC už je ve fázi, kdy mě začíná žít, rozhodně za poslední rok už se to děje. Dále nahrávám na trumpetu po studiích, aranžuju, píšu muziku a dělám převážně na svých

Uskupení The DOCUMENTS vzniklo v roce 2014 v Praze a vychází především z R'n'B, fusion, gospelu a neosoulu

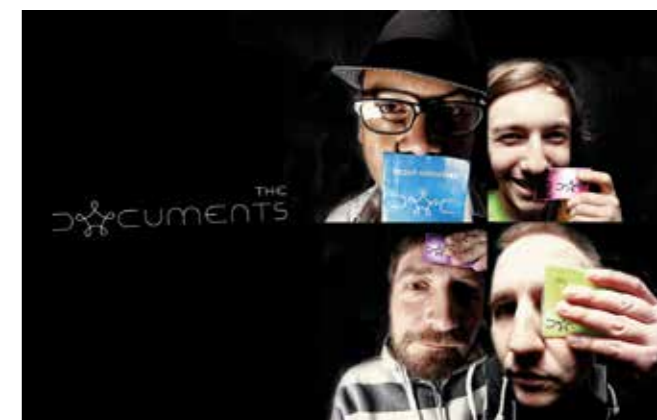
Debutové CD s názvem SIGNATURE vzniklo v produkci Radima Genčeva (zastupován od roku 2005), který se mezi jiným podílel na několika deskách kapely Madfinger. Je zakladatelem této hudební formace a autorem hudby. O texty se postaral zpěvák Horec McWilliams (USA), kapelu doplňuje ostřílený klávesista Jan "Johnny" Bálek (TOP Dream Company, Quattro Formaggi, MGC band) a mladý talentovaný bubeník Filip Ernst (Coffeebreak). Deska skýtá 9 skladeb.

PŘIPRAVIL: PETR SOUKUP

Na albu SIGNATURE hostuje i řada předních českých muzikantů: Jen Hovorka – rap, Maranatha Gospel Choir, Adam Koller – perkuse, Miroslav Hloucal – trumpet, Josef Hlavatý – violoncello, Štěpán Janoušek – trombon, Viktor Jerman – kytara, Miloš Knopp – kytara, smyčcové kvarteto pod taktovkou Martina Šandy (Bohemian Symphony Orchestra Prague).

www.facebook.com/documentsband
Album bylo podpořeno v rámci projektu Partnerství OSA. ☒

projektech. Mimo to taky hraju s legendárním bigbandem Gustava Broma, kde se potkávají skvělí jazzoví hráči. Je tam skvělá parta lidí pod vedením Vlada Valoviče.

Album Double Gig pokřtila Leona Machálková. Proč ona?

Řešili jsme koho, měli jsme pár tipů, až jsme dospěli k závěru, že vzhledem k tomu, že jsme pánská jízda, tak to chce kmotru, a Leona nás napadla jako první. Učila Martina na škole a já sám a někteří ostatní členové TDC s ní už i v minulosti hráli. Ona je fajn ženská, hrozně super a v klidu.

Koho z českých a zahraničních hudebníků posloucháš?

Z českých interpretů neposlouchám pravidelně snad nikoho. Často s několika hraju a na pódiu mám o té muzice daleko větší přehled než doma v rádiu a to mi stačí. Dřív jsem poslouchal JARY a Mankáče, na nich jsem vyrostl... stejně tak na Jacksonovi...

jinak z těch zahraničních sleduju vývoj Earth, Wind & Fire, Prince, Incognito, Tower Of Power. Z jazzu zase poslouchám hlavně Milese

A funk? To je otázka! Nevnímám funk jako styl, ale jako poslání. V podstatě jako gospel pro nevěřící.

Davise, Nicolase Paytona, Terence Blancharda a v poslední době poslouchám dost Balkán, baví mě ta energie, hlavně Bobana i Marka Markoviče. A nutno taky podotknout, že si frčím poslední dobou v evropské klasice, a to v 20. století, kde se dá najít velké množství skvělé muziky.

Jak vidíš budoucnost kapely? Myslíš, že s funkem se dá jít ještě dále?

Kapela jede a frčí, teď to šlape super. Za poslední rok jsme dost spolu a hrajeme, dost zkusíme, tvoříme. Myslím, že jsme na správné cestě a jedeme si po svém nezávisle a z toho mám největší radost. A funk? To je otázka! Nevnímám funk jako styl, ale jako poslání. V podstatě jako gospel pro nevěřící. Jako jeden velký večírek bez nutné přítomnosti Boha a kostela. My se vydali cestou, na které je kapela z Prahy, středu Evropy, která má blízko ke všem hudebním stylům na světě, ale spojuje je funk v našem podání. ☒

Debut Prime Time Voice na britské i německé scéně

Prime Time Voice, šestičlenná formace tvořená vokálním triem (D. Šimíčková – T. Roskovcová – M. Marinová) a trojicí skvělých pražských jazzmanů (J. Kovář – g, J. Šimíček – cbs, P. Mikeš – dr.), která se během léta 2015 s úspěchem představila na londýnské jazzové scéně, bude v zimě reprezentovat vokální jazz na festivalu Jazz in der Burg v Německu. Další série „pozapomenutých“ nejen jazzových skladeb v originálních aranžmá, jakož i jejich vlastní tvorba (J. Šimíček), kterou kapela průběžně představuje i na domácí jazz. scéně, bude v lednu 2016 zachycena na jejich chystaném, tentokrát studiovém CD.
více zde : <http://www.prime-time-voice.com/>

René Matlášek – současný český nejúspěšnější folkový juniorský autor

V letošním roce se kapela MAROD (folk) úspěšně zúčastnila Mistrovství Světa v Interpretačním Umění (World Championship Of Performing Arts, WCOA, www.wcoa.com) v Los Angeles, USA. V pěti disciplínách, v nichž soutěžila, se jí podařilo získat 4× bronz a 1× stříbro. Jednou z disciplín byla i autorská tvorba. Zde soutěžila s písní „Reason To Be“ Reného Matláška juniora (17letého autora, zastupován OSA). Získala bronzové medaile na mezinárodní úrovni pro tak mladého autora velkým oceněním. Po řadě úspěchů na celostátní úrovni (1. místo za autorskou píseň na Dětské Portě 2015 a 1. místo za autorskou tvorbu na Folkovém Kvítku 2015) je toto jeho dosud nejvýraznější úspěch. Dá se říci, že česká folková scéna momentálně nemá úspěšnějšího autora juniora.

Pavel Marcel a Skinny Molly

Hudebník, kytarista a producent Pavel Marcel je právě na turné v Anglii, Švédsku a Finsku s americkou kapelou Skinny Molly. Zaskakuje za nemocného Jaye Johnsona.

nástěnka

Na e-mail nastenka@osa.cz nám můžete zasílat vaše postřehy, novinky, úspěchy atd. Autor in je čtvrtletník, a proto je v případě upoutávky na speciální koncert apod. potřeba informovat nás se značným předstihem. Info pište stručné a jasné, popřípadě doplněné odkazem, kde se ostatní mohou dočíst více. Doporučujeme maximálně dvě věty a nikdy nezapomeňte uvést svůj podpis. Z názvů e-mailů není vždy jasné, o koho se jedná.

Těšíme se na vaše příspěvky!

BRIVA
ART AGENCY

Brigita Hlaváčková - umělecká agentura BRIVA
Inženýrská zpráva a reklamní
Machovská 605, 152 25 Praha 5
Tel: +420 221 812 814, 854 888 878, 852 340 184
E-mail: briva@briva.cz • www.briva.cz
IČ: 4881985 • DIČ: CZ4881985 • zapsaná společnost: 23239 a.s. • 147866323338

OSA – Ochranný svaz autorů
pro práva k dílům hudebním, z.s.
Ing. Roman Srdyček
předseda představenstva
Čs. armády 20
160 56 Praha 6

Ochranný svaz autorů
23 - 10 - 2015
osa

Jiřina Váňová 3.11.2015

Vážený pane předsedo,

dle uzavřené smlouvy o spolupráci a partnerství, ze dne 12.10.2015, Vám zasílám fakturu, lepší uzavřené smlouvy a fotodokumentaci programového plánu. Projekt „Galakoncert Kujanky a Jiřiny Váňové“ proběhne 21.10.2015 v Kulturním centru Rakovník.

Za poskytnutý příspěvek děkuji a těším se na další spolupráci.

Brigita Hlaváčková
Agentura BRIVA

Brigita Hlaváčková
Agentura BRIVA
Machovská 605, 152 25 Praha 5
IČ: 4881985 • DIČ: CZ4881985 • zapsaná společnost: 23239 a.s. • 147866323338
E-mail: briva@briva.cz

OSA
Čs. Armády 20
160 56 Praha 6

Ochranný svaz autorů
23 - 10 - 2015
osa

MgA. Jana Jarkovská
Žerotínova 41
130 00 Praha 3

Vážená,
ráda bych tímto poděkovala OSA za spolupráci a za podporu mého projektu
Gratulační koncert k 80. narozeninám Jiřiny Váňové v rámci Partnerství OSA.

Koncert se uskutečnil v plánovaném rozsahu 6. 10. 2015 v sále Martinů HAMU a zaznamenal mimořádný úspěch.

V příloze Vám zasílám doklady o propagaci OSA na tiskových materiálech koncertu, na vybraných internetových stránkách a dále fotodokumentaci umístění reklamního banneru na pódiu v průběhu koncertu. Na koncertě zaznělo rovněž poděkování OSA, PFKládám též recenzi koncertu, kterou napsala Markéta Vejvodová pro online verzi časopisu HARMONIE.

Děkuji za projevenou důvěru i podporu a těším se na další spolupráci.

Se srdečným pozdravem

Jana Jarkovská
fénistka

janajarkovska@email.cz
775206230

Praha 21. 10. 2015

šuplíky textařů

Vážení autoři, jsme příjemně překvapeni vaším rostoucím zájmem o zveřejnění vašich děl a děkujeme za kladné reakce na rubriku Šuplíky textařů i na celý magazín, které nám spolu s texty posíláte. Je pravidlem, že u každého autora uvádíme jen jeden text, i přestože nám jich posíláte vždy více najednou. Rozhodli jsme se tedy založit webovou stránku www.suplikytextaru.cz, kam budeme postupně pod vaše jména vaše texty přidávat. Dále nám je zasílejte na komunikace@osa.cz.

01 bojím se snít

Hana Rubišárová

BOJÍM SE SNÍT

Sedím ve tmavém kupé a jedu. Nevím kam. Ulice samé slepé jen cestou počítám.

Jízdenku nemám, na co? Vždyť vůbec cíl neznám. Průvodčí nepřichází, cítím, jak usínám.

REF:
Kytky smrděj, ptáci řvou a já s náladou molovou stále sním s hlavou sklopenou. Sny stejně s ránem uplavou.

Kytky smrděj, ptáci řvou, já jedu cestou neznámou a můj vlak kvůli zpoždění v stanici Touha nestaví.

Pomyslím-li, že přeci vlak jednou zabrzdí, v tu chvíli cítím bázeň, o čem pak budu snít?

Skepse a letargie sedí hned vedle mě, apatie se šklebí, cítí se rozverně.

REF:
Kytky smrděj, ptáci řvou a já s náladou molovou stále sním s hlavou sklopenou. Sny stejně s ránem uplavou.

Kytky smrděj, ptáci řvou, já jedu cestou neznámou a můj vlak kvůli zpoždění v stanici Touha nestaví.

Kéž jednou najdu sílu vstát a vlak zabrzdit. Jenže i o té síle zatím můžu jen snít.

Možná se bojím toužit, možná se bojím snít. Nechci jako Don Quijote zmoudřet a pak zemřít.

REF:
Kytky smrděj, ptáci řvou a já s náladou molovou stále sním s hlavou sklopenou. Sny stejně s ránem uplavou.

Kytky smrděj, ptáci řvou, já jedu cestou neznámou a můj vlak kvůli zpoždění v stanici Touha nestaví.

02

Lubomír Staněk

LET

To není pád jen nouzové přistání to není pád jen nepodařený let to je jen náhlá ztráta rovnováhy jenom další pokus odletět

to není pád jenom skok z hnízda to není pád jen tvrdé dosednutí to je jen náraz země do podvozků při jednom z pokusů o vzletnutí

po kousku kousek síly sbírám už jsem to zkoušela několikrát roztáhnout křídla a nabrat vzduch do plíc hluboký výdech skok let a pád

let

pořád ještě kroužím a hledám místo k přistání jenom malý kousek rovné země a jeden lístek na stání

03 pro tebe tím nejlepším

Adam Jasný

PRO TEBE TÍM NEJLEPŠÍM

Budu tím kým si přeješ abych byl proč s osudem bych zápasil nebudu se dívat směrem tvým nebudu jak ve větru tvůj stín nebudu se hlídat abych byl na světě pro tebe tím nejlepším

Má ruka k tvé slze kanoucí se blíží žárem srdcí žádoucí by proměnila tvou krůpěj v chmýří co září sluneční plane za noci stále hledám co nás dva sblíží tornádo unáší nás a víří

Čistá hladina oblaků nás smíří kurzor kompasu správným směrem s volným dechem míří naše duše barvami všemi hýří jsou více sokolí než netopýří to jiskření souznění se vůkol šíří

Budu tím kým si přeješ abych byl proč s osudem bych zápasil nebudu se dívat směrem tvým nebudu jak ve větru tvůj stín nebudu se hlídat abych byl na světě pro tebe tím nejlepším

Tvá ruka k mé mlze plynoucí se blíží fontánou srdcí prahnoucí by proměnila můj plamen v chmýří co září sluneční plane za noci stále hledáš co nás dva sblíží tornádo unáší nás a víří

Čistá hladina oblaků nás smíří kurzor kompasu správným směrem s volným dechem míří naše duše barvami všemi hýří jsou více sokolí než netopýří to jiskření souznění se vůkol šíří

Možná nebudu tím kým chceš abych byl přesto a právě proto Evi Evi Evi budu pro tebe tím nejlepším...

04 války

Petr Fryček

DVĚ DĚTI NA BŘEZÍCH VÁLKY

Když já uviděl to děvče, jak hází housku labuti

Tak jsem se málem zamiloval. Ale když jsem spatřil ten kříž, měl jsem po chuti a rychle pryč upaloval.

Nad jezerem hejno orlic, on si poslouchá Mozarta

Před obědem a pak máčí svou dlaň do ústřic

A smečka nic. Dále už nedohlédnem. Nebudu krmit Tvý hranostaje, nebudu se kurvit, poznávat Tvý jinotaje.

Až skončí válka, sejdem se nad propastí, kde

Velkej hlad, nikdo si chleba neomastí Nikdo si stývu nenamaže, nikdo nám cestu neukáže.

Ale sebe navzájem zastřelil nedokáže. Dítě se dá hýčkat, dítě se dá milovat, Ale také prznit a manipulovat. Hitlerjúgen, pionýr, sova nebo vír, křížek nebo hvězdička

Děda nebo babička, šedej nebo rudej sen, kreml, nebo říšskej sněm.

Všude na světě žijou zvířata i lidi, Němci i Romové zabíjeli Židy.

Někteří práskaly svý nejlepší kámoše, jiní zas házeli udání do koše.

Nikdo není bez viny, nikdo neopustil kruh, nakonec nás rozsoudí Bůh.

dvě děti
na březích

05

Kateřina Krausová

ŠEHEREZÁDA

Když se stmívá, nechceš být sám. Už tě znám, vím, co ti schází. Pár polibků a slib, když se stmívá, neodcházím.

Nebe mívá šedivý háv, den se loučí míjí se s tmou. Pár polibků a slib, když se stmívá, už jsem jen tvou.

REF:
Tisíc přání máš a co já ? Šeherezáda zadaná, perly si svlékám nic víc. Naše noci příběhů, překlenou splín dnů minulých i dalších otazníků. Tisíc přání máš a já vím, Šeherezády zahrada láká tě vůni růží. Dech se újí půlnoc víš, nezdržíš, tím spíš, že noc k ránu chvátá a je nám blíž.

Když se stmívá, dáš noci rám. Obraz dívky hlavu sklání. Zář příběhů a snů zrození a milování.

I den mívá šedivý háv, proč se loučit, když můžem snít. Bdit v objetí a mít jedno přání, chtít spolu žít.

REF:
Tisíc přání máš a co já ? Šeherezáda zadaná, perly si svlékám nic víc. Naše noci příběhů, překlenou splín dnů minulých i dalších otazníků. Tisíc přání máš a já vím, Šeherezády zahrada láka tě vůni růží. Dech se újí půlnoc víš, nezdržíš, tím spíš, že noc k ránu chvátá a je nám blíž.

šeherezáda

MANDRAGE
Po tmě jsou všechny kočky černý

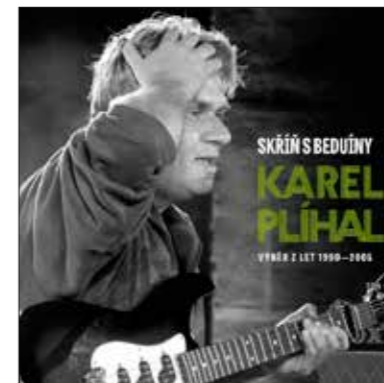
LP - KRYŠTOF
Poločas - reedice
Podpořeno projektem
Partnerství OSA

LP - STROMBOLI
Fiat Lux
Podpořeno projektem
Partnerství OSA

SUPPORT LESBIENS
K.I.D.

KAREL PLÍHAL
Skříň s beduíny

SLZA
Katarze

BARBORA POLÁKOVÁ
Podpořeno projektem
Partnerství OSA

DONAHA
Beta samci

OLYMPIC
Souhvězdí romantiků

MARTIN ŽÁK
Kdybys jen mohla číst v mé mysli

FONTANA MUSIC LIBRARY
A Broken Heart

FONTANA MUSIC LIBRARY
Journey to the Roof

filmové premiéry

Wilsonov

Režie: Tomáš Mašín
Hudba: Michal Novinski

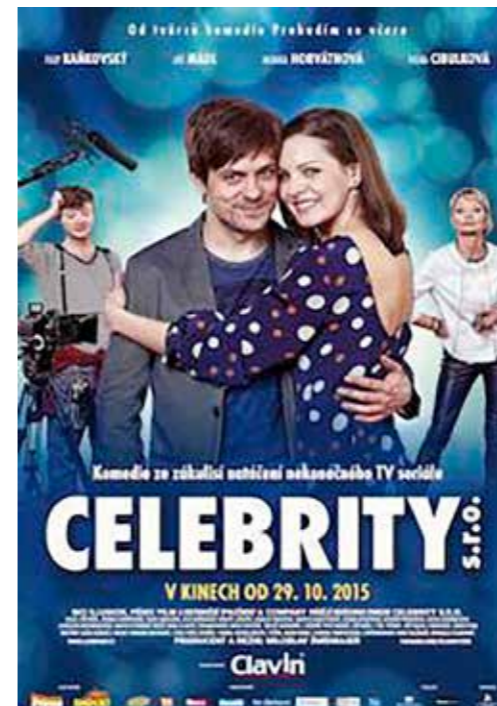
První světová válka právě skončila a v jednom zapadlém městě kdesi ve střední Evropě začíná primátor Dangl snít svůj velký sen. Plánuje připojení města ke Spojeným státům americkým a přejmenování na Wilsonov (na počest svého přítele, prezidenta Woodrowa Wilsona). Vše klape, až na jeden nepříjemný problém! Ve městě prý řadí tajemný vrah. Oběti mají ukousnutý jazyk a hrůzou umírají ještě dříve, než vůbec dojde ke skutečnému napadení. Místní policejní sbor tápe, a tak primátor požádá o pomoc za oceánem. A sám Wilson okamžitě posílá příslušníka americké FBI. Ta má specialisty na mafie, drogy, komunisty, socialisty i jinou verbež. A má také machra na mytologii a mystiku. A tím je Aaron Food (Jiří Macháček), muž v dlouhém kabátě a klobouku, který si jen zřídka sundává z hlavy. Muž vychovaný českou kojnou. Po celém světě už vyřešil 513 vražd a teď pomůže i Wilsonovu. A aby ve městě nebloudil, k rukám dostává mladého policejního čekatele Josefa Eisnera (Vojtěch Dyk). Strhující honba po stopách šíleného vraha může začít.

Ztraceni v Mnichově

Režie: Petr Zelenka
Hudba: Matouš Hejl (zastupován OSA od 2012, registrováno 14 hudebních děl)

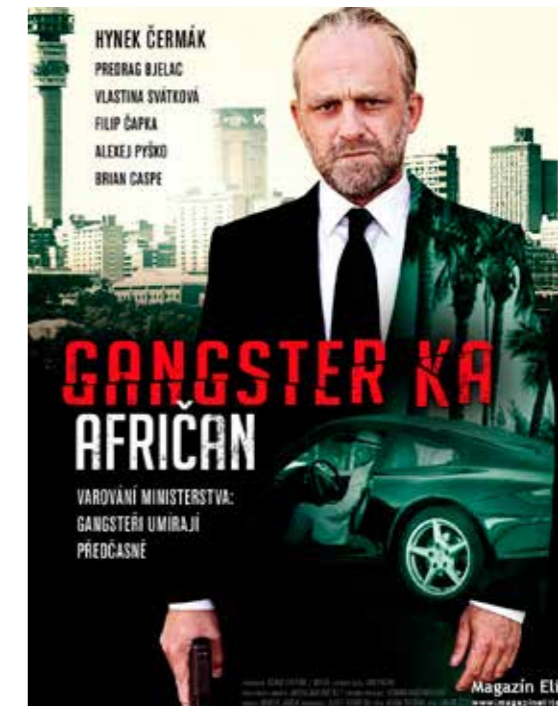
Sir „P“, devadesátiletý papoušek šedý, který kdysi patřil Edouardu Daladierovi, se na pozvání ředitele Francouzského kulturního institutu ocitne v roce 2008 v Praze jako živá relikvie z dob mnichovské dohody. Sir „P“ po Daladierovi jeho hlasem dodnes opakuje některé důležité věty a prohlášení. Papouška za dramatických okolností unese český novinář Pavel a na základě papouškových kontroverzních citací Daladiera rozpoutává mezinárodní politický skandál. (Falcon)

Celebrity s.r.o.

Režie: Miloslav Šmídmajer
Hudba: Zdenek Merta (zastupován OSA od 1973, registrováno 747 hudebních děl)

Děj filmu nás zavede do blíže nejmenovaného studia se všemi typickými postavičkami tohoto světa rychloobrátkové zábavy. Mladí začínající herci se tu potkávají s neskutečně pruditými hereckými legendami, režisér přicházející se svými nápady naráží na lokty ostré producentky, která sleduje vlastní zájmy, technici tu a tam něco pokazí a vše by běželo ve svých obvyklých zajetých kolejkách, kdyby režisér Tomáš, hlavní postava filmu, nepřišel s odvážným nápadem. Aby zvedl sledovanost seriálu, vloží do děje postavu, která je inspirována reálnou postavou lobbisty-mafiána. Tím sice probudí diváky z letargie a sledovanost jen kvete, to ovšem neujde pozornosti ani samotného mafiána, který se v seriálu pozná a začne se po svém způsobu ozývat. Tomáš se pomalu, ale jistě začíná ocitat ve velkých problémech. (A-Company CZ)

Gangster Ka: Afričan

Režie: Jan Pachl
Hudba: Tadeáš Věřčák (zastupován OSA od 2000, registrováno 297 hudebních děl)

Po nepochopitelném útěku přímo z rukou policie opouští Kraviec Českou republiku. Začíná nová etapa jeho zločinného života. Káčko už nemá co ztratit. Teprve teď začíná vyplouvat na povrch veškerý odpad, který po něm zbyl. Káčko se usazuje na Seychelských ostrovech, v rukou má směnku na 80 milionů, která z fleku může položit premiéra i vládu. 6 miliard z vytunelovaného podniku ČEPRO se pomalu rozpustilo, je potřeba přijít s novým zdrojem příjmu. I kdyby kvůli tomu měl udělat státní převrat. Česká republika tak exportuje do světa gangstera prvotřídního formátu. Ať už to jsou Seychely, nebo Jihoafrická republika, všude, kam tento gangster vstoupí, likviduje místní mafii a nastoluje vlastní řád. Na povrch se derou negativní vlastnosti jeho charakteru v závislosti na přemíře užívání drog a alkoholu. Káčko se mění z nadprůměrně inteligentního podvodníka na nejtemnějšího gangstera, vraha a obchodníka s narkotiky. A to je místo v polosvětě, ze kterého není návratu... Závěrečná část temného příběhu Gangster Ka: Afričan režiséra Jana Pachla zdůrazňuje fakt, že spáchané zlo nemůže být jen tak pominuto. Jaké jsou mechanismy organizovaného zločinu? Lze nad nimi zvítězit?

VZPOMÍNÁME

Mazourová Jarmila

Rubeš Vladimír

Mayer Richard

Maren Jaroslav

Nečas Jaromír

Skyba Martin

Nauč Miroslav

Slánička Ladislav

Zbořil Jaroslav

Kolik si kdo ukousne z koláče

V říjnu jsem zavítal na mezinárodní konferenci, na které byla jedním z témat evropská studie zabývající se dělením v segmentu prodejů hudby, ať již na nosičích, nebo jako digitálních souborů, mezi autory, nakladatele, výkonné umělce a výrobce. Presentaci měla paní Lucie Guibault, profesorka z University of Amsterdam. Zaujala mne poznámka o zkušenostech evropských autorů s autorskými odměnami z USA, a to zejména za užití jejich děl na koncertech. Americké autorské organizace používají systém bonifikace, obdobný tomu našemu, avšak nikoliv způsobem, kdy úspěšná populární hudba je solidární s klasickou hudbou nebo tvorbou, která nedostává takový prostor. V Americe si cení pouze úspěchu. Čím jste úspěšnější, tím více ze systému dostanete přes lepší koeficient. Podíváme-li se na to optikou z druhé strany, znamená to, že ti méně úspěšní dotují ty úspěšné. V tomto ohledu se zásadně liší americké a evropské pojetí kolektivní správy. Evropský systém byl a stále je vybudován na principu solidarity. A nyní k dělení trhu v oblasti prodeje hudby na fyzických nosičích. V rámci prezentace byl uváděn hypotetický příklad z Německa. Autorská odměna je kalkulována (a vždy tomu tak bylo), stejně jako v České republice, jako procento z tzv. PPD (první prodejní ceny neboli velkoobchodní ceny) z jednoho prodaného nosiče. Výše tohoto procenta byla do loňského roku celosvětově stanovena na úrovni 9,009 %.

Řekněme, že souhrnná tržba z PPD = 100 eur. Jak si v tomto modelovém příkladu rozdělí autorskou odměnu autor a nakladatel? Autorská odměna = $100 \text{ eur} \times 9,009 \% = 9,01 \text{ eura}$
Rozdělení autorské odměny mezi autora a nakladatele závisí na kontraktu, který mají uzavřený mezi sebou. V tomto hypotetickém příkladu byl uveden podíl autora ve výši 75 % a nakladatele 25 %. Výsledné dělení tedy vypadá následovně: autor obdrží 6,76 eura a nakladatel 2,25 eura. Nutno však objektivně podotknout, že se zdaleka nejedná o většinový model dělení. Výše honoráře interpreta je též zpravidla stanovena procentem z PPD, a to v rozpětí 3–25 % v závislosti na popularitě takového interpreta a stáří kontraktu s vydavatelem. Do výše základu vstupuje ještě možnost ponížení PPD ze strany vydavatele o 30 %. Základ pro výpočet honoráře interpreta = $100 \text{ eur} - 30 \% = 70 \text{ eur}$
V tomto konkrétním případě došlo k ponížení PPD o 30 %, takže základem pro výpočet honoráře interpreta je 70 eur. Předpokládá se, že oněch 30 % reprezentuje všechny výrobní náklady, včetně autorské odměny pro autora a nakladatele, případně i náklady na propagaci. Řekněme, že průměrná výše procenta podílu interpreta se pohybuje okolo 15 %. V jakém poměru si rozdělí honorář interpret a vydavatel? Honorář interpreta = $70 \text{ eur} \times 15 \% = 10,50 \text{ eura}$. Vydavateli tedy zůstává 59,50 eura.

PPD (fyzické nosiče)	100,00	
autor	6,76	6,76 %
nakladatel	2,25	2,25 %
interpret	10,50	10,50 %
vydavatel	59,50	59,50 %
výrobní náklady bez autorských odměn	20,99	20,99 %

Dělení mezi jednotlivé nositele práv v oblasti digitálních prodejů se nikterak zásadně nemění, přesto zde změny jsou. Předně v případě autorských odměn se odměna pro autora vypočítává z prodejní ceny, kterou platí spotřebitel. Procento je vyšší než v případě prodejů fyzických nosičů. Pokud jde o honoráře interpretů, pak i v jejich případě se počítá z prodejní ceny. Tento základ pro výpočet odměny interpreta se poníží o 20 %, nikoliv 30 %, jako tomu je v případě prodejů fyzických nosičů. České poměry v obou případech již posoudí každý z vás.

Blíží se konec roku, proto mi závěrem dovoluji popřát vám purpurou provoněné vánoční svátky a do nového roku hodně pozitivní energie a dobré nálady.

Roman Strejček

MICHAL PAVLÍČEK

60

Pět Tuctů
Čombeho

17|02
2016
19:00 hod.
FORUM
KARLÍN

THE ULTIMATE
FLOORING EXPERIENCE

Go Further

PE

2016

MYSLÍME **NA** HUDBU

WE THINK **OF** MUSIC

OSA - Ochranný svaz autorský
pro práva k dílům hudebním, z. s.

www.osa.cz